

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

1 Γενάρη 1987

Αριθ. φυλ. 10, Δρχ. 100

ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

Ο μόνος πόλεμος που θα συμμετέχουμε θάνατι ο κοινωνικός πόλεμος

«Στα πολεμικά παιχνίδια των αφεντικών, οι προλετάριοι είναι τα πιόνια, όπου με τίμημα το υπόλοιπο του αίματος από τη καθημερινή αφαιμάξη της μισθωτής εργασίας καλούνται να υπερασπίσουν τους εκμεταλλευτές τους».

Το συνοριακό «επεισόδιο» στον Έβρο, αν μπορεί ο αλληλοσκοτωμός δυο νέων να ονομάζεται «επεισόδιο», δημιούργησε μια νέα ώθηση στην όξυνση των εθνικιστικών παθών, στην εκτόξευση απειλών και στην απόκτηση νέων εξοπλισμών των «αντίπαλων» πλευρών.

Το γεγονός αυτό λαμβάνει χώρα σε μια εποχή, που οι τοπικοί πόλεμοι δίνουν διέξοδο στην κατανάλωση και καταστροφή των προϊόντων των πολεμικών, και συναφών, βιομηχανιών και στην ισχυροποίηση της κρατι-

κής εξουσίας, σε βάρος των υπήκοων λαών.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι «αντίπαλοι», σύμμαχοι στο ΝΑΤΟ και μελλοντικοί συνέταιροι στην ΕΟΚ, αντιμετωπίζουν παρεμφερή εσωτερικά οικονομικοκοινωνικοπολιτικά προβλήματα. Δημιουργώντας τέτοιες οξύνσεις βολεύονται και οι δυο πλευρές: τα απεχθή οικονομικά μέτρα λιτότητας, τα αυταρχικά αστυνομικά μέτρα, η συνεχιζόμενη εκμετάλλευση και καταπίεση θάβονται κάτω από τα κηρύγματα εθνικής ενότητας και επαγρύπνησης με θυσίες από τη πλευρά των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων.

Και οι δυο πλευρές χρησιμοποιούν τα ίδια επιχειρήματα για να φανατίσουν τους υπηκόους τους και έτσι πρόθυμους να τους στείλουν στο θάνατο πιστεύοντας ότι έχουν το «δίκιο» με το μέρος τους. Αν μπορούσαν οι Έλληνες και Τούρκοι εργαζόμε-

νοι να διαβάσουν τις εφημερίδες και να ακούσουν τα δελτία ειδήσεων της απέναντι όχθης θα διαπίστωναν ότι οι «αντίπαλοι» χρησιμοποιούν τα ίδια επιχειρήματα, μόνο σε διαφορετικές γλώσσες.

«Στημένη η φονική μάχη». Η ... προβαίνει σε νέες προκλήσεις, «Προκλητικό επεισόδιο των ...», «Διαμαρτυρία έντονη των ...», φωνασκούν κι οι δυο.

Οι Τούρκοι στρατοκράτες παίζουν το ίδιο παιχνίδι με τους Έλληνες πολιτάνηδες. Εξαρτημένοι οικονομικά και στρατιωτικά από τις ΗΠΑ, πούχουν πολλούς λόγους να συντηρούν τις εθνικιστικές διαμάχες, εκβιάζουν τους λαούς τους, προωθώντας πιο εύκολα τα αμερικάνικα σχέδια στη περιοχή της Μεσογείου.

Έτσι, υπαναχωρήσεις από υποσχέσεις του παρελθόντος (π.χ. «φεύγουν οι βάσεις» ή Κύπρος ενιαία κ.λπ.) και οι συμβι-

βασμοί των «αντιπάλων» κρίνονται σαν αναγκαίες για να μη συμβούν χειρότερες καταστάσεις.

Η απειλή πολέμου με πολεμικές προκλήσεις είναι «η συνέχιση της πολιτικής μ' άλλα μέσα» κατά την αρχή του Κλαούζεβιτς.

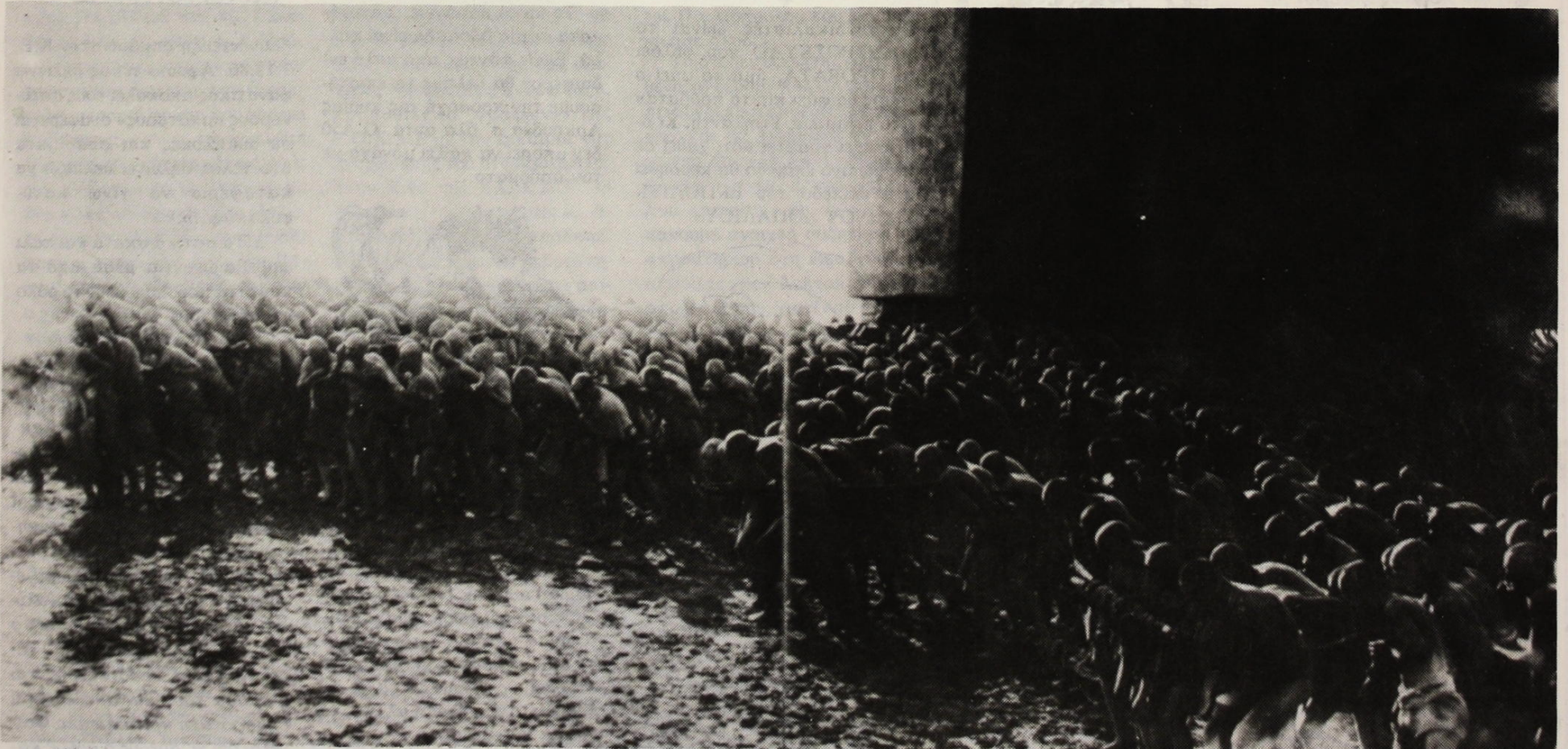
Οι Τούρκοι στρατοκράτες εθνικιστές εκβιάζουν τους Έλληνες πολιτάνηδες, που ταλαντεύονται, για να λυθούν το κυπριακό, η αιγαλιτίδα ζώνη, οι αμερικάνικες βάσεις, οι αγορές όπλων, σύμφωνα με τα συμφέροντα των μεγάλων Αμερικάνων, φίλων αμφοτέρων, δίνοντας τά αναγκαία επιχειρήματα για τις τυχόν λαϊκές αντιρρήσεις, επιθυμίες κι αντιστάσεις.

Η ισορροπία δυνάμεων των αντιπάλων ή η αδυναμία τους, ανάλογα με τις επιθυμίες των μεγάλων αφεντικών, δεν οδηγούν σε γενικευμένες πολεμικές συρ-

συν. στη σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **ΜΑΧΙΜΗ ΜΟΝΑΔΑ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ** σελ. 16
- **ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ;** (ΟΛΛΑΝΔΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ, ΓΑΛΛΙΑ) σελ. 7,8
- **ΗΒΗ σελ.4 — ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΗΜΟΥ** σελ.5
- **Συνέδριο Δικαστών** σελ. 3
- **ΓΙΑΦΚΑ & δημοσιογραφική φαντασία** σελ. 4 & 5
- **ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Β' BIENNALE - ΛΕΠΕΝ** σελ. 6
- **ΓΑΛΛΙΑ: Κινητοποιήσεις** σελ.9-10
- **ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Ισπανική Επανάσταση '36** σελ. 11-14
- **ΤΑΜΤΑΚΟΣ ΓΙΑ «ΠΑΜΠΛΟ»** σελ.15

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ,
ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΚΟΛΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΑΜΑΡΤΙΑ

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* Φλόρινα...U.S.A.

Μπάτσοι, ντυμένοι Αγιο-Βασίληδες, «προστατεύουν» τα καταστήματα από τους μικροκλέφτες που θέλουν ν' απολαύσουν απαλλοτριωμένα χριστουγεννιάτικα αγαθά. Οι μπάτσοι-Αγιο-Βασίληδες είναι, τρόπον τινά, ειδικευμένοι, αφού κάθε χρόνο κάνουν το ίδιο πράγμα. Τα προσόντα που απαιτούνται είναι καλωσύνη και ανεκτικότητα για τα παιδιά, το κατάλληλο κοκκί-

νισμα στη μούρη και η τέχνη του παραγεμίματος για τη στολή. Βέβαια το υλικό για το παραγέμισμα το δίνει η Υπηρεσία: ζαχαρωτά ραβδάκια και πυροβόλα όπλα. Στ' όνομα της «καλωσύνης» οι χριστιανοί μπάτσοι μας στέλνουν το χριστουγεννιάτικο μήνυμά τους. ΕΛΗΦΘΗ!

* Λέτε οι δικοί μας μπάτσοι τις Απόκριες να ντύνονται... ΑΡΚΟΥΔΕΣ;

Και γαλλική επικαιρότητα! Εφημερίδα «Le Monde» Κυριακή 7 - Δευτέρα 8 Δεκέμβρη '86. Εν είδη διαφήμισης

Η τηλεόραση είναι 50 χρόνων
Παιδιά της τηλεόρασης, η καθοδική σας μαμά, γιορτάζει τα 50 χρόνια της στη Villette. Μια μεγάλη έκθεση πάνω στο μισό ενός αιώνα μικρής οθόνης από 2.12.86 έως 15.3.87. Για μια φορά αφήστε την τηλεόρασή σας!

Με τον διαγωνισμό της Philips και τη συνεργασία της CHTV και της INA.

Χώρος των επιστημών και κας Βιομηχανίας LA VILLETTE. Χρειάζονται σχόλια;

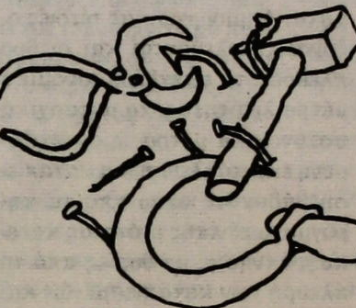
*ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥ-ΝΕ ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΕΙ

Ο «θρυλικός» Κον-Μπεντίτ δήλωσε: «Η αγάπη είναι η κινητήρια δύναμη της ιστορίας»(!) ...Πουτάνα διαλεκτική!

1. ΧΤΥΠΟΥΝ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ

Είχαμε την τύχη από τα «κυριακάτικα» να γνωρίσουμε τον Αντρέα ήρωα του γνωστού τραγουδιού του Μ. Θεοδωράκη. Ελπίζουμε στις επόμενες δυο τρεις έως χίλιες δεκατρείς εκπομπές να γνωρίσουμε τους απογόνους του «γελαστού παιδιού».

2. Η κυρία Γκορμπατσώφ και η κυρία Σεβαρνάτζε παραβρέθηκαν στην επίδειξη μόδας του Υβ Σαιν Λωράν στη Μόσχα!!! ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΕ Η ΓΕΝΕΥΗ

3. Έχετε ακούσει για τον λογοτέχνη Κώστα Βέρο αγωνιστή και πολιτικό εξόριστο; Ξέρετε ποιός είναι; Είναι εκείνος που κάνει τις γυναίκες κεφάτες όταν ψωνίζουν από το μαγαζί του. Ο Βερόπουλος Καλέ.

4. ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Το κακό παράγινε. 2 ατυχήματα σε μια βδομάδα είναι πολλά. Εμείς πάντως από απλό ενδιαφέρον θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή της κυρίας Αρκουδέα σ' όλα αυτά. Ο Α50 δεν μπορεί να παίξει μονάχα με τον ασύρματο...

5. Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Στη στήλη «διακεκριμένες προσωπικότητες λένε τη γνώμη τους για την έκδοση της πρώτης μου εφημερίδας» διαβάσαμε τα ρηθέντα υπό την κα Σακελλαρίδου γνωστή δήμαρχο των ΜΑΤ: «Το πρόβλημα όμως είναι ότι (τα παιδιά) συνεχώς βομβαρδίζονται από πρότυπα χωρίς αξία... Γιαυτό μέσα από μια τέτοια εφημερίδα ας περάσουν πρότυπα σωστά που θα θελήσουν να τα μιμηθούν. Αφού έτσι ή αλλιώς τα παιδιά μιμούνται...» Ελπίζουμε από την ανερχόμενη νεολαία του Ζωγράφου να της απαντήσει κατάλληλα.

«Ο Υπουργός Παιδείας Τρίτσης δεν δέχεται μαθητές που διαμαρτύρονται σε ώρα μαθήματος». Έτσι πλανώνται πλάνην οικτρά όλοι οι μέχρι σήμερα απεργοί. Οι αποχές πρέπει να γίνονται αφού έχει τελειώσει το μάθημα, όπως και οι απεργίες αφού τελειώσουν οι εργάσιμες ώρες, διακηρύσσει ο υπουργός. Σημείωση: ο Τρίτσης είναι γνωστός μαθητής του Κροπότκιν, τις ανατρεπτικές παραινέσεις του οποίου ακολουθεί κατά γράμμα.

*«Εάν αρχίσουμε να μιλάμε ο ένας για τα σκάνδαλα του άλλου ίσως δηλητηριάσουμε πολύ την πολιτική ζωή αυτού του τόπου» (Βάσω Παπανδρέου απευθυνόμενη προς τη Ν. Δημοκρατία). Οι οχιές της πολιτικής κυνικά καταξιώνονται μέσα από εποικοδομητικούς διαλόγους.

*Σε βιντεοκασσέτες θα κυκλοφορήσει ο συνθέτης του λαού τις συναυλίες του στην Άγκυρα. Εμπρός να σπεύσουμε να βοηθήσουμε στον αγώνα του Μίκη Μάους Θεοδωράκη.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ (1)

*Τέλειωσε επιτέλους η έρευνα της «Ελευθεροτυπίας» για την Ελληνική νεολαία. Το τι γράφτηκε στις σελίδες αυτές είναι άλλο πράγμα. Τα αστικά σκατά για μια ακόμα φορά επιβεβαίωσαν την αντίληψη που έχουν για τον άνθρωπο - αριθμό σε ένα στατιστικό πίνακα.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ (2)

*Συνέντευξη οπαδού στην Κ.Ε. 7.12.86. Αφού ο τύπος δηλώνει φανατικός αποκαλεί τους αστυνομικούς «μπάτσους» αναφέρεται σε συμπλοκές και σπασίματα στο τέλος δηλώνει «ελπίζω να καταφέρω να γίνω αστυφύλακας...».

...Τα αστικά σκατά και πάλι επιβεβαιώνονται μέσα από τα πρότυπα που προωθούν το ρόλο ύπαρξής τους.

Οι διάφοροι «τρομοκρατολόγοι» που κατά καιρούς αναλαμβάνουν να αναλύσουν τις ιδεολογικοπολιτικές θέσεις και την πρακτική των οργανώσεων και ομάδων ένοπλης πάλης χτύπησαν ξανά. «Επαγγελματίες οι εκτελεστές της 17 Νοέμβρη!» έγραφαν και ακολουθούσε ανάλυση και σοβαρή κριτική πάντα από αριστερή κατεύθυνση. «Ερασιτέχνες ο Τσουτσουβής και η ομάδα του» και ακολουθεί η σοβαροτάτη κριτική πάλι. Φαίνεται ότι γι' αυτούς ο μόνος καλός «τρομοκράτης» είναι ο νεκρός «τρομοκράτης».

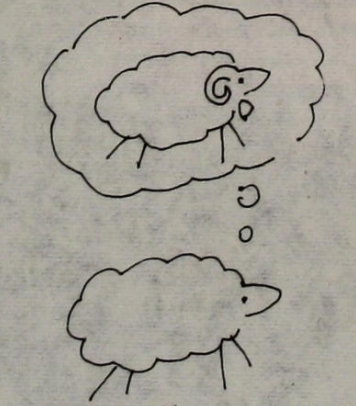
Πρώτα μας έρχονταν ευχέρειες κάρτες «επί τη ονομαστική σας εορτή» από βουλευτές, μετά ακολούθησε το «ευτυχές το νέον έτος» από το αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς μας και έ-

φτασε η ώρα για το τελικό χτύπημα... Δημόσιες σχέσεις του στρατού με την ιδιαίτερα πρωτότυπη ευχή: «ΘΝΗΣΚΕ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ και ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ»!!

Ο Διοικητής και οι Άξιοι της Μονάδας του παιδιού σας σας εύχονται Καλά Χριστού & Ευτυχισμένους ο καινούργιος χρόνο

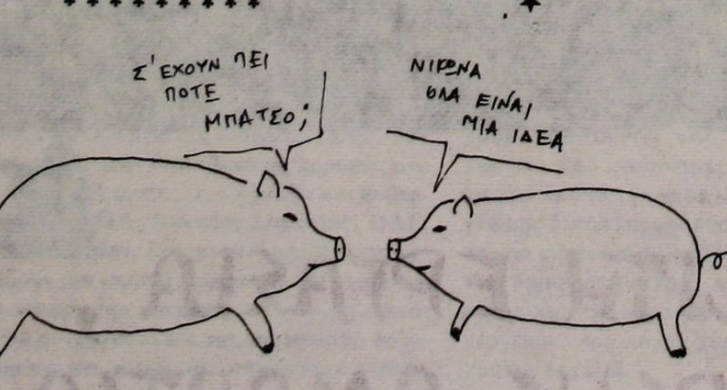
Οι συνδικαλιστές «είναι το ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ που φυλάει τα ΠΡΟΒΑΤΑ, άμα το φάει ο λύκος θα φάει και τα πρόβατα» είπε η Αιμιλία Υψηλάντη. Κι όπως έχει γραφτεί «ότι χαθεί σε ανθρώπινο επίπεδο θα κερδηθεί στο επίπεδο του ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΥ ΚΟΠΑΔΙΟΥ».

Σε χρονικό διάστημα λιγότερο από δυο βδομάδες, δυο αστυνομικοί σκότωσαν μέσα στο σπίτι τους με τα υπηρειακά τους περιστρωφα τις γυναίκες τους. Ο ένας την ώρα που το καθάριζε και ο άλλος ενώ αστειευόταν. Και οι δυο αστυνομικοί ήταν συντετριμένοι μπροστά στον εισαγγελέα. Φυσικά συντετριμένοι δεν είναι ούτε όταν χρησιμοποιούν τα όπλα τους στις διαδηλώσεις ούτε όταν κάνουν τους πιστολέρο μέσα στα σπίτια τους. Στην προηγούμενη Δοκιμή είχαμε γράψει: Κοινωνικό καθήκον ο αφοπλισμός τους!

Για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι σας πάρτε τούτο, για το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν σας φορέστε κείνο, για το παιδάκι σας αγοράστε τ' άλλο, για τα δώρα σας προτιμήστε αυτό, για τις χριστουγεννιάτικες κάρτες σας μην ξεχάσετε και τούτες, για το χριστουγεννιάτικο δέντρο σας θυμηθείτε και τούτο.... αγοράστε, αγοράστε... «Μέρες γιορτών» δα, και δεν μπορεί να μην νιώσει ο καθένας την αγωνία του καταναλωτή που όσο κι αν θα τόθελε δε μπορεί ν' ανταποκριθεί πλήρως στο καταναλωτικό του καθήκον, όσο κι αν προσπαθήσει δεν μπορεί να επιπλεύσει, τ' αγαθά της κοινωνίας της «αφρονίας» τον έχουν πνίξει....

*ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ (ΕΓΕ)
Μπορείτε όμως να αγοράζετε κούκλες για να μπορείτε από τώρα να αποστηθίσετε τους ρόλους που θα παίζετε αύριο. Μπορείτε να πάρετε ηλεκτρονικά παιχνίδια για να ενσωματωθείτε μ' αυτά και να εξοικειωθείτε με τους κομπιούτερ της «πληροφορικής επανάστασης». Μπορείτε να πάρετε όμως τις κάθε λογής μαλακίες για να γίνετε θαμώνες του δωματίου και της απομόνωσης.

Την οικονομική συνδρομή όλων των συντρόφων που ενδιαφέρονται για τη διάδοση της ιστορικής μνήμης και αναρχικού κινήματος του ελαδικού χώρου, ζητούν οι αναρχικοί της Πάτρας. Όπως μας πληροφορούν οι σύντροφοι της Πάτρας, έχει ήδη ολοκληρωθεί η απομαγνητοφώνηση των κειμένων από το πρώτο πανελλαδικό συνέδριο και χρειάζονται λεφτά για να τυπωθούν τα κείμενα σε βιβλία. Όσοι μπορούν και θέλουν ας στείλουν χρήματα στον λογαριασμό Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου 8952010.

ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

συνέχ. από σελ. 1

ράξεις. Καμιά πλευρά δεν είναι ειρηνόφιλη παρά εξ ανάγκης. Γιατί βέβαια κανείς ειρηνόφιλος δεν μπορεί να παράγει και να πουλάει όπλα σε εμπόλεμες χώρες βοηθώντας το αλληλοσκοτώμα των ανθρώπων. Και πολλές φορές να πουλάει όπλα και στις δύο πλευρές. (βλέπε εξαγωγές Ελληνικής Βιομηχανίας Όπλων).

Τα κριτήρια για την διεξαγωγή βέβαια πολεμικών επιχειρήσεων είναι πολλά και εξαρτώνται από τα συμφέροντα και τις επιθυμίες αυτών που κρατούν τα νήματα, οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά, κοινωνικά.

Το ποιος έριξε τη πρώτη τουφεκιά ή το ποιος ήθελε την πρόκληση είναι ψεύτικα διλλήματα, που βάζουν οι εξουσιαστές στους υποτελείς τους. Η βαθύτερη ουσία των πολεμικών συγκρούσεων είναι η ίδια η ύπαρξη εθνικών κρατών και συνόρων. Το ίδιο το κράτος και η καπιταλιστική πραγματικότητα με την εξουσιαστική και εκμεταλλευτική δομή τους.

νάμαστε με μια από τις δυο πλευρές, με την Ελλάδα ή την Τουρκία. Αυτά είναι διλλήματα του καπιταλισμού και γενικεύσεις δικές του, που στέλνει τους υποτελείς του να πεθαίνουν «για την πατρίδα» εννοώντας την υπεράσπιση των δικών του συμφερόντων.

Η ψεύτικη αρχή της εθνικότητας είναι καπιταλιστική εφεύρεση.

«Η εθνικότητα δεν είναι αρχή: είναι ένα πραγματικό γεγονός, όπως ακριβώς και η ατομικότητα. Κάθε εθνότητα, μεγάλη ή μικρή έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να ναι ο εαυτός της, να ζει σύμφωνα με τη φύση της. Αυτό το δικαίωμα δεν είναι παρά η συνέπεια της γενικής αρχής της ελευθερίας». Μπακούνιν.

Το «θνήσκειν υπέρ πατρίδος» των καπιταλιστών δεν έχει να κάνει με τους εργαζόμενους. Πατρίδα των τελευταίων είναι ο ζωτικός τους χώρος που καθημερινά παραβιάζεται από τους «συμπατριώτες» τους εκμεταλ-

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Έγινε, στις 14 Δεκέμβρη, το ετήσιο συνέδριο των δικαστών και εισαγγελέων, με τη συμμετοχή του υπουργού Δικαιοσύνης, των κομμάτων, των δικηγόρων κ.ά.

Ο υπουργός Κακλαμάνης μίλησε για το «Μέλαθρο της Θέμιδος» (κτίριο του Άρειου Πάγου, στην Αλεξάνδρας), για τα νεοκλασικά της Ευελπίδων, για την επικείμενη στέγαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το ανακαινιζόμενο Αρσάκειο, για τις σύγχρονες δικαστηριακές ανέσεις, για την αύξηση του αριθμού των δικαστών και των δικαστικών υπαλλήλων, για την ειδική μισθολογική κατάσταση τους.

Η δικαστική εξουσία, μια από τις πιο σημαντικές εξουσίες στην υπηρεσία της καπιταλιστικής κοινωνίας θριαμβολόγησε για τα επιτεύγματά της σε βάρος των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων.

Την ίδια ώρα, που το κράτος και τα αφεντικά, αρνούνται με την απειλή του γκλόμπ και του περίστροφου και των φυλακών, στοιχειώδη δικαιώματα στους εργαζόμενους (π.χ. απεργία) και υλικές απολαβές (μισθούς, στέγη κ.ά.), ξοδεύαν αφειδώς τεράστια χρηματικά ποσά για τον εκσυγχρονισμό των κατασταλτικών μηχανισμών και αυξάνουν τους τρώγοντες από τις σάρκες των «παρανομούντων» προλετάρων.

«Εν ονόματι του νόμου και του λαού» (βλέπε, «εν ονόματι του κράτους και του κεφαλαίου») η δικαστική εξουσία απαγορεύει απεργίες, ως «καταχρηστικές» διατάζει συλλήψεις απεργών, αποφασίζει για το ξεσπίτωμα ενοικιαστών, επιβλέπει τη διάλυση συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων διαμεσολαβεί α-

ναγκαστικά στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων (οικονομικές, ερωτικές, οικογενειακές κ.ά.)

Έχει αποβεί η εξουσία νομοποίησης του αστυνομικού γκλομπ, της βίας του κράτους και της εκμετάλλευσης των αφεντικών.

Ο δικαστής αποφασίζει για τη ζωή των συνανθρώπων του, που φέρονται κατά εκατοντάδες μπροστά του κατηγορούμενοι για χιλιάδες αδικήματα, πούχουν εφεύρει διεστραμμένοι νομοθέτες πιστοί θεματοφύλακες των σημερινών σχέσεων υποταγής. Καταδικάζουν απάνθρωπα, ανθρώπινες υπάρξεις, που τα ατομικά αδικήματά τους, ακόμη και τα βδελυρότερα είναι πταίσματα μπρος στα καθημερινά μαζικά εγκλήματα της καπιταλιστικής εξουσιαστικής μηχανής.

Βέβαια στο συνέδριο δεν υπήρχε χώρος για τέτοιους συλλογισμούς και τέτοιες ανταλλαγές απόψεων.

Οι προβληματισμοί του συνεδρίου εξαντλήθηκαν, —και πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;— σε μισθολογικά, κτιριακά, εργασιακά, θέματα και την δικαστηριακή ανεξαρτησία, έναντι των συναδέλφων τους της εκτελεστικής εξουσίας, στο κοινό σκοπό τους για τη διατήρηση της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων.

Οι επαγγελματίες απονεμητές της δικαιοσύνης, με τους υπέργογκους μισθούς, δημόσιοι υπάλληλοι, αρέσκονται να διακηρύσσουν ότι ασκούν λειτουργήματα, ανεξάρτητα από πολιτικές, κοινωνικές, προσωπικές, ιδεολογικές επιρροές (αν ήταν έτσι, η σχιζοφρένια θάταν το ειδικό χαρακτηριστικό τους).

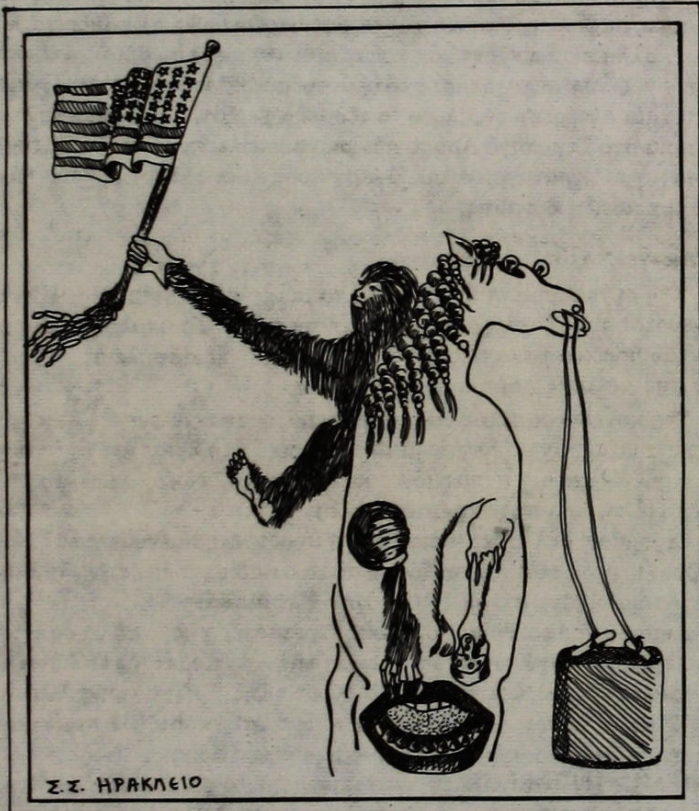
Ας δούμε, όμως, την πραγματική κατάσταση.

Η εκάστοτε κυβέρνηση διορί-

ζει τα ανώτατα δικαστικά όργανα, και φροντίζει να ναι πιο κοντά στις δικές της πολιτικές επιλογές. Αυτά τα όργανα προωθούν ή διορίζουν τα κατώτερα όργανα. Οι κατώτεροι φροντίζουν για την όσο το δυνατό καλύτερη εξυπηρέτηση των στόχων της εκάστοτε κυβερνητικής πολιτικής για να ελπίζουν σε κάποια ανάδειξη και επαγγελματική αναρρίχηση. Οι συνθέσεις για κάποια δικαστήρια πολιτικού ή κοινωνικού ενδιαφέροντος καθορίζονται έτσι ώστε να επανδρώνονται με άτομα, που θα πάρουν τις θεμιτές αποφάσεις. Οι αποφάσεις είναι υποκειμενική υπόθεση των δικαστών, που μπορούν με λογικούς και νομικούς ακροβατισμούς να βγάλουν οποιοδήποτε δικαστηριακό αποτέλεσμα.

Ακόμα και ο αστός καθηγητής Δικαίου, Κώστας Μπέης, το παραδέχεται: «Γίνεται έτσι φανερό ότι το πρόβλημα της δικαστικής ανεξαρτησίας είναι περισσότερο συνειδησιακό πρόβλημα και λιγότερο πρόβλημα νομικών κανόνων». (Ελευθ. 17.12.86).

Κι αν υπήρχε κάποιος άλλος μηχανισμός επιλογής και δικαστηριακής λειτουργίας, η ουσία δε θάταν ίδια; Ο δικαστής πέρα από κυβερνητικές ή πολιτικές επιλογές δεν έχει επάγγελμα τη διατήρηση του «στάτους κβο», δεν είναι ο ενδιάμεσος του μπάτσου και του δεσμοφύλακα, όργανο στο παιχνίδι της αστικής δικαιοσύνης, υποκείμενος στους κυρίαρχους νόμους της καπιταλιστικής τάξης, που είτε με επαγγελματική «ευσυνειδησία» (στη περίπτωση του «καλού» δικαστή) είτε με «ασυνειδησία» (στην του «κακού») φροντίζει να διατηρεί;

«Το ΕΘΝΟΣ δεν είναι η αιτία, αλλά το αποτέλεσμα του ΚΡΑΤΟΥΣ. Το κράτος είναι που δημιουργεί το ΕΘΝΟΣ κι όχι το Έθνος το κράτος» (Ρούντολφ Ροκερ «ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ & Πολιτισμός»)

Έτσι υπήκοοι του ελληνικού κράτους είναι Τούρκοι, Αρβανίτες, Βλάχοι, Μακεδόνες κι άλλοι λαοί. Όπως και το Τούρικο κράτος αποτελείται από Κούρδους, Αρμένιους, Έλληνες, Πόντιους κ.ά.

Και αυτό γιατί, όπως τονίζει πάλι ο Ρούντολφ Ροκερ, στο ίδιο:

«Μια μικρή ομάδα διπλωμάτων, πούναι απλά οι εμπορικοί αντιπρόσωποι της προνομιάς κάστας και τάξης αποφασίζουν εντελώς αυθαίρετα σε ποιο έθνος θα ανήκουν ορισμένοι άνθρωποι, που ούτε καν ρωτήθηκαν αν συμφωνούν, αλλά πρέπει να υποταχθούν σ' αυτήν την άσκηση εξουσίας γιατί δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς».

Τέτοιου είδους αποφάσεις είναι αυτές, που επικαλείται το Ελληνικό κράτος για να στηρίξει τα «δικαία» του.

Εμείς ως εκμεταλλευόμενοι και καταπιεζόμενοι δεν μπορεί

λεντές και καταπιεστές. Και ενάντια σ' αυτούς έχει καθήκον να κηρύξει αμείλιχτο πόλεμο.

Στόχος των αναρχικών και επαναστατών, γενικότερα, είναι να υποστηρίξουν και να συμμετάσχουν σ' αυτόν τον πόλεμο ενάντια στους κοινούς ταξικούς εχθρούς, Τούρκων - Ελλήνων - Κούρδων - Κύπριων εργαζόμενων, πάνω στην αυτόνομη οργάνωσή τους και στις οικουμενικές ανθρώπινες αρχές, όπως ο σεβασμός στο άτομο, στη κοινότητα, στη γλώσσα, στο περιβάλλον, στις επιθυμίες, στις διαφορές της σκέψης και των τρόπων ζωής και αίσθησης.

Καμμία ιδιαίτερη πληθυσμιακή μερίδα δεν μπορεί να βάζει τον εαυτό της πάνω από τις άλλες. Η μόνη αρχή που αναγνωρίζουμε είναι η αρχή της ελευθερίας.

Και βέβαια η φυσιολογική αγάπη των ανθρώπων για το τόπο γέννησης, μεγαλώματος ή δημιουργίας δεν έχει να κάνει με τις «εθνικές συνειδήσεις» και τον «πατριωτισμό».

Εμείς οι «υπήκοοι» του Ελληνικού κράτους θάπρεπε να στρέψουμε την αλληλεγγύη μας στους Τούρκους - Κούρδους - Αρμένιους πάνω στις αρχές που

παραθέσαμε ήδη και να αποχτήσουμε σχέσεις τέτοιες, που να μπορούμε να αποτρέψουμε τα τυχόν πολεμικά σχέδια των κοινών ταξικών εχθρών μας στην περιοχή. Άλλωστε, η στάση των Ελλήνων εξουσιαστών απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες, που αγωνίζονται ενάντια στους Τούρκους καταπιεστές φυσικά είναι απόλυτα εχθρική. Τους κρατούν κλεισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Λαύριο ή σ' αστυνομικά κρατητήρια, απαγορεύοντάς τους ουσιαστικά οποιαδήποτε, κοινωνικοπολιτική δράση, γιατί ανήκουν στις τάξεις των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων.

Ο αγώνας μας είναι κοινός με

τα αδέρφια μας Τούρκους, Κούρδους, Κύπριους, Αρμένιους ενάντια στα αφεντικά και το κράτος τους.

Η κατάργηση των κρατών και των καπιταλιστικών σχέσεων θα σημάνει το τέλος των πολέμων σ' Ανατολή και Δύση και γιαυτό αξίζει να «θνήσκει» ο άνθρωπος. Κάθε άλλος θάνατος είναι προσφορά στο βωμό των εχθρών του ανθρώπινου γένους, που ειδικά σήμερα μας απειλούν με αφανισμό (βλ. Πυρηνικός πόλεμος).

Η κατάργηση του κράτους και του κεφαλαίου είναι ο μόνος δρόμος για να μπορούμε οι άνθρωποι να υπάρξουν και να αναπτυχθούν φυσικά χωρίς βίαιες

παρεμβάσεις στη ζωή τους, που τους βάζουν σε καλούπια πολιτικά, οικονομικά, γλωσσολογικά, πολιτισμικά.

Να καταστρέψουμε την απάτη του πατριωτισμού και του πολέμου για την υπεράσπιση της πατρίδας.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟΙ, ΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Να μην αφήσουμε τα σχέδιά τους για πόλεμο να περάσουν.

Ο μόνος πόλεμος που θα συμμετάσχουμε θάναι ο κοινωνικός πόλεμος.

Λιγες σκεψεις για τις εναλλακτικες αρβυλες

Στις 5 Δεκέμβρη στο αμφιθέατρο ΜΑΧ του Πολυτεχνείου πραγματοποιήθηκε σε εκδήλωση η δημόσια εμφάνιση του πρώτου αντιρησσία συνειδησης για πολιτικούς λόγους. Διοργανωτές και συμμετέχοντες στην εκδήλωση ήταν η Ε.Κ. Οικολόγων το περιοδικό ΑΡΝΟΥΜΑΙ, ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ, η διεθνής Αμνηστία η ΕΚΟΝ Ρ.Φ. η ΑΚΕ εργαζομένων ο συγγραφέας Τσαρουχάς και ο ευρωβουλευτής του ΚΚΕ εσ. Κ. Φιλίνης ο οποίος χαιρέτισε από το βήμα.

Οι οργανώσεις και τα πρόσωπα έθεσαν τις απόψεις και τις προτάσεις τους οι οποίες δεν ξεπερνούσαν τα θεσμικά πλαίσια της νομιμότητας και της συνταγματολογίας. Όλη η εκδήλωση είχε ένα προσανατολισμό νομικής φύσης σε αιτήματα από το κράτος και μεθόδους που φυσικά δεν ξεπερνούσαν τις συνήθειες εναλλακτικές θέσεις. Ήταν πραγματικά αστείο να βλέπεις τα βολεμένα αυτά ανθρωπάκια της εξουσίας μέσα από την Άνεση του λόγου να μιλούν για τη «βαναυσότητα» και την «εκδικητικότητα» των νόμων και της εξουσίας.

Ήταν πράγματι απολαυστικό να ακούς αριθμημένες τις προϋποθέσεις που έχετε η όμορφη κυρία από τη Διεθνή Αμνηστία, για τους Αντιρησσίες Συνειδησης και την αναγνώρισή τους. Ήταν πράγματι σαρκαστικό να βλέπεις απέναντί σου έναν εκπρό-

σωπο της εξουσίας, τον Φιλίνη και την εκπρόσωπο της νεολαίας του κόμματος να δείχνουν το φιλόστοργο ενδιαφέρον τους για τον Μιχάλη Μαραγκάκη που η εξουσία (sic) χτυπάει. Ήταν πράγματι γελοίο να ακούς όλους αυτούς τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν αντιεξουσιαστικό λεξιλόγιο για να σε πείσουν από τη μια για τη νομιμότητα της εναλλακτικής θητείας κι από την άλλη για τον «τρομερό» αγώνα που διάλεξαν να αρχίσουν.

Τα αστεία όμως πρέπει να τελειώνουν.

Το να στρατευτεί κανείς σε μια δημόσια υπηρεσία προς όφελος του κράτους δεν σημαίνει παρά εξυπηρέτηση των σχεδίων

του φάσματος της νομιμότητας.

Δεν είναι ο στρατός η πανάκεια για τη διαμόρφωση ήθους και στάσεων που η σημερινή κοινωνική κατάσταση ζητάει για να συντηρηθεί. Τα σχολεία, οι χώροι εργασίας, η οικογένεια είναι στρατόπεδα συγκέντρωσης και μάλιστα ΑΜΑΧΟΥ πληθυσμού. Η παθητική δράση που προβάλλεται από τα εναλλακτικά μαγαζάκια της εξουσίας στα πλαίσια της νομιμότητας θέτει τα θεμέλια της μεταρρύθμισης και αναπαραγωγής του κράτους - κεφαλαίου. Το να μη ωθείς την εξέγερση και να συμπράτεις ειρήνη με το καθεστώς που χτυπά τη ζωή σου όσο είναι παθητικό άλλο τόσο και αντεπαναστατικό. Το αν δεν πιάνεις όπλο στο κάτω κάτω της γραφής ενώ πιάνεις το στυλό του γραφειοκράτη ή του βοηθού στη ΝΕ Λαϊκής Επιμόρφωσης δε σημαίνει ότι δεν εξυπηρετεί το σύστημα. Ο πόλεμος δεν είναι αυτός που προωθείται μόνο από τον στρατό αλλά από κάθε θεσμό του κράτους ακόμα και μέσα στην καθημερινή μας ζωή. Ο στρατός δεν είναι τίποτε άλλο παρά το εκτελεστικό όργανο του πολέμου και το κοινωνικό καθήκον του κάθε ανθρώπου είναι να εκπρέψει την πορεία του πολέμου. Το καθήκον του κάθε επαναστάτη δεν είναι η προπαγάνδη της ειρήνης αλλά ο κοινωνικός πόλεμος ενάντια σε κράτος και αφεντικά.

Γ.Κ.

ΗΒΗ: Ο αγώνας συνεχίζεται!

Την 1η Νοέμβρη '86, οι εργαζόμενοι στην ΗΒΗ του Μαρουσιού, όταν πήγαν για δουλειά βρήκαν το εργοστάσιο κλειδωμένο να το φυλάει μια κλούβα με ΜΑΤ. Στην είσοδο υπήρχε μια ανακοίνωση που έλεγε ότι το εργοστάσιο θα παρέμενε κλειστό ως τις 10 Νοέμβρη και ότι για περισσότερα θα ειδοποιούνταν οι εργαζόμενοι στο σπίτι τους. Η ανακοίνωση τελείωνε με το εξής αξιοσημείωτο «Το κλείσιμο της επιχείρησης δεν θα επηρεάσει από μόνο του (υπογράμμισή δική μας) την πληρωμή των αποδοχών στους εργαζόμενους».

Από μια κουβέντα που κάναμε με δυο μέλη του Δ.Σ. μάθαμε τα εξής:

Καταρχάς, η υπόθεση βρώμαγε από καιρό! Ενώ τα καλοκαίρια η ΗΒΗ δούλευε εντατικά με διπλή και τριπλή βάρδια, το καλοκαίρι του '86 η εργοδοσία πέρασε σε τεχνητή πτώση παραγωγής, προφασισόμενη «έλλειψη πρώτων υλών» (;) με αποτέλεσμα οι εργάτες να δουλεύουν μια βάρδια κι αυτή κουτσουρεμένη.

Ταυτόχρονα άρχισαν οι απολύσεις και οι ανακοινώσεις διαθεσιμότητας. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού έγιναν δυο στάσεις εργασίας που είχαν σαν αίτημα επαναπροσλήψεις. Έτσι φτάνουμε στο κλείσιμο του εργοστασίου που αφινιδίασε τους πάντες.

Πάντως ο λαός του Μαρουσιού δεν αφινιδιάστηκε απ' το γεγονός του ότι η εργοδοσία δεν ξανάνοιξε το εργοστάσιο στις 10 του μήνα.

Είναι βλέπετε, έστω και ασυνείδητα, γνωστό σ' όλους, ότι τ'

αφεντικά, ανεξάρτητα από το αν είναι δεξιά ή αριστερά, είναι ίδια, και φέρνονται με την ίδια περιφρόνηση στους εργαζόμενους!

Στις 11 του Δεκέμβρη έγινε μπροστά απ' τον σταθμό του ηλεκτρικού στο Μαρούσι μια ανοιχτή συγκέντρωση συμπράστασης στους εργάτες της ΗΒΗ.

Συμμετείχαν, ο λαός του Μαρουσιού, κόμματα, συνδικάτα και οργανώσεις νεολαίας.

Της συγκέντρωσης προηγήθηκε πορεία στους κεντρικούς δρόμους με σύνθημα όπως «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη», «Η τρομοκρατία δεν θα περάσει», «Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία».

Η συγκέντρωση από τις πρώτες κιόλας στιγμές «κέρδισε» την «συμπράσταση» των μπάτσων που «ρέμβαζαν» κάτω απ' τη γέφυρα. Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς ανέβηκαν στον σταθμό του ηλεκτρικού, μαζί με «κάποιους» «φωτογράφους» που τίμησαν αρκετές φορές τη συγκέντρωση με τα φλας τους. Σ' αυτή τη συγκέντρωση έγιναν πλατιά γνωστά τα έργα της εργοδοσίας. Συγκεκριμένα ο Παναγόπουλος (κύριο αφεντικό της ΗΒΗ) ζητά άδεια για 342 απολύσεις, ενώ ήδη δεν δίνει ούτε τις νόμιμες αποδοχές στους υποχρεωμένους σε ανεργία εργάτες. «Δέχεται» να κρατήσει 200 εργαζόμενους από τους 450 ενώ «με την καλή του την καρδιά», «δίνει», δουλειά σ' άλλους 80 με την προϋπόθεση βέβαια να βγει το μεροκάματό τους από τη μείωση των αποδοχών των άλλων 200.

Επίσης, σε μια «έξαρση φιλανθρωπίας» πρότεινε σε άλλους 50

εργάτες τη δημιουργία πρατηρίων «συνεταιριστικά» με την ΗΒΗ και βέβαια με την προϋπόθεση του μονοπώλιου.

Η εργοδοσία της ΗΒΗ επικαλείται 15 χρόνια ζημιάς στην εταιρεία λόγω Μαρουσιού, πράγμα που είναι ένα αισχρό ψέμμα μιας κι από τα κέρδη του εργοστασίου του Μαρουσιού έγινε η επέκταση στο Αίγιο και δημιουργήθηκε το εργοστάσιο Θεσσαλονίκης.

Επίσης απ' ότι μάθαμε από εργάτες, ο Παναγόπουλος δήλωσε σαν κέρδη απ' το Μαρούσι, κάποιες χιλιάδες, και το δικαιολόγησε σαν «έξοδα ανανέωσης» εξοπλισμού. Για άλλη μια φορά παίζει με την νοημοσύνη μας μιας και ξέρουμε ότι τα μόνα του έξοδα ήταν το ξαναβάψιμο των παλιών μηχανημάτων. Δεν μπορεί να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία του ότι οι εργαζόμενοι της ΗΒΗ έχουν δίκιο.

Οι εργάτες στην ΗΒΗ Μαρουσιού έχουν τη συμπράσταση των εργατών του Αιγίου και της Θεσσαλονίκης καθώς και εργατών σε συναφή επαγγέλματα. Στη συγκέντρωση της 11 Νοέμβρη προτάθηκε ένα καταναλωτικό σαμποτάζ στην ΗΒΗ.

Επίσης είναι γνωστό ότι οι αποθήκες της ΗΒΗ Μαρουσιού είναι ιδιοκτησία του Δήμου. Οι μέθοδοι πάλης συνεχίζονται μέσα στα νόμιμα πλαίσια, (με εξαίρεση τη σύγκρουση των εργατών με τα ΜΑΤ στις ποθήκες Κορυδαλλού) και τα αφεντικά της ΗΒΗ συνεχίζουν τον χαβά τους.

Μήπως πρέπει να περάσουμε σε μια πιο σκληρή ταχτική;

Στο κάτω-κάτω ξέρουμε από ποιούς φτιάχνονται οι νόμοι και ποιανών τα συμφέροντα υπηρετούν.

ΓΙΑΦΚΑ

και κακοί συγγραφείς αστυνομικής

Η αποκάλυψη της γιάφκας του Χρήστου Τσουτσουβή και των συντρόφων του δεν έφερε στο φως μόνο τον εξοπλισμό της ομάδας. Αποκάλυψε σ' όλο του το μεγαλείο το «επάγγελμα - ρεπόρτερ» και την μαγική ικανότητα της Αστυνομίας, μέσω του οργάνου της δημοσιογράφου, μεγαλοποίησης τυχαίων «επιτυχιών» της, παραπλάνησης και δημιουργίας ψευδών εντυπώσεων στη λαϊκή συνείδηση.

Αστυνομική επιτυχία - το ευτυχισμένο χαμόγελο του μπάτσου

Οι σπασμένες σωλήνες και ο υδραυλικός έμπασαν την Ασφάλεια στο υπόγειο, όπου διαπίστωσαν ευτυχισμένοι την ύπαρξη εξοπλισμού, μιας από τις ομάδες που είναι χρόνιος πονοκέφαλός τους. Τη στιγμή ένα μήνα περιμένοντας να κάνουν την επιτυχία της ζωής τους. Όμως του κακού. Το πουλί είχε πετάξει. Η πληροφορία δίνεται με τρόπο στους δημοσιογράφους για να ξεκινήσει το δεύτερο μέρος της «επιτυχίας». Κάνουν την αποτυχία και ανικανότητα τους θρίαμβο, κατά πως λέει η παροιμία, «όσα δε φτάνει η αλεπού, πηδάει και τα φτάνει». Πόζες αυτοϊκανοποίησης του Ζαφείρη, διοικητή της Ασφάλειας, με τον εκτοξευτήρα χειροβομβίδων και πιστόλι 45άρι, βγαίνουν στο φως. Δηλώσεις ότι τα στοιχεία που βρέθηκαν επιβεβαίωσαν τα μέχρι τώρα γνωστά στοιχεία και υπονοούμενα ότι χαφιέδες τους οδήγησαν στο υπόγειο κιόχι τα νερά.

Σ' αυτό το σημείο, ας επισημάνουμε ότι πάντα η ασφάλεια κάποιες τυχαίες ανακαλύψεις της προσπαθεί να τις αποδώσει σε δουλειά δική της, μέσω χαφιέδων. Βέβαια ένα μέρος της δουλειάς γίνεται από τους χαφιέδες, το υπόλοιπο από τυχαία γεγονότα και απροσεχείες των «παρανομώντων». (Το αστυνομικό δαμόνιο βρίσκεται συνήθως στις αστυνομικές σκευωρίες και στα βασανιστήρια κρατουμένων).

Στην συμπλοκή του Γκούζη, όπου σκοτώθηκε ο Τσουτσουβής και οι τρεις ασφαλίτες, κάλι είχαν αφήσει να εννοηθεί η ύπαρξη χαφιέδων, αλλά εκεί η εξόντωση τριών δικών τους, που βρίσκονταν σε ενέδρα, έκανε καταγέλαστο το υπονοούμενο. Μετά το Πολυτεχνείο, η τυχαία ανεύρεση ενός από το τέσσερα περίστροφα έδωσε την ευκαιρία στο Στρατηγό Δροσογιάννη, να στείλει πάλι το ίδιο μήνυμα (Μάτι του Στρατηγού στους αναρχικούς κ.λπ.). Στόχος τους πάντα η επίδειξη δύναμης.

Επαγγελματίας - ρεπόρτερ

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το μόνο θετικό για τους, ήταν η ανεύρεση του εξοπλισμού. Τίποτα παραπάνω. Τα υπόλοιπα «ευρήματα» ήρθε να τα ανακαλύψει το δεξί χέρι της ασφάλειας στα μέσα της μαζικής αποπληροφόρησης.

Στο κινήρι του εντυπωσιακού τίτλου, οι επαγγελματίες βιαστές της αλήθειας, ανακάτεψαν μια λενινιστική γκροούλα, μια αντικρατική ομάδα και μια κυπαριστιάδικη κατασκευή. 17 Νοέμβρη, Αντικρατική Πάλη, «Αντιστρατιωτική Πάλη»!

Ορισμένες φυλλάδες (όπως π.χ. η Βραδυνή) επιμένουν για 17 Νοέμβρη, μέρες μετά, αφού η ίδια η ασφάλεια διαψεύδη επανειλημμένα, οποιαδήποτε σχέση του υπόγειου μ' αυτήν.

Δημοσιογράφοι θριαμβολογούν περισσότερο και από τα αφεντικά τους. «Η οργάνωση του Τσουτσουβή «Αντικρατική Πάλη» ξεδοντιάστηκε». (Γ. Φιλιππάκης, Β. Κουτουζής, Γ. Τσακίρης, Ελευθ. 10.12.86), αν και η Απογευματινή γράφει ότι ακόμα «32 περίστροφα στα χέρια των τρομοκρατών» (Γ. Βαζεβανίδης).

Η «ΠΡΩΤΗ» ασχολείται εκτεταμένα με το φρούτο «Επαναστατική ομάδα ενάντι γραμμή τρίτη τελεία» (OVER!) για να μπασει από το παράθυρο της ΚΥΠ και τη σχέση της με τις ομάδες ένοπλης βίας.

Τα «ΝΕΑ» μιλάνε για τρία ακόμα «κρησφύγετα», που δόθηκαν χρησιμοποιήσει ο Γ. Μπαλάφας και ο Α. Λεσπερόγλου (Δημ. Μαθιόπουλος, 12.12.86), ενώ το «ΕΘΝΟΣ» λέει για δύο (Παν. Σόμπολος, 12.12) και για «λίστες προγραμμάτων επαναστατικής οργάνωσης Αντιστρατιωτική Πάλη», Αθανασιάδης και Σαρτζετάκης, (Νίκος Ζερβονικολάκης). Την επομένη η ασφάλεια διαψεύδη ότι έχει τέτοια στοιχεία, «αποκλείονται από το οπλοστάσιο της οδού Καλαμά 25 η Αντιστρατιωτική Πάλη» (δαλοφονία Αθανασιάδη) και ο «Κούνης '78» (δαλοφ. Μπάμπηλη) (ο ίδιος Ν. Ζερβον., ΕΘΝΟΣ, 13.12.86).

Στις 13.12 τα ΝΕΑ «σφίγγει ο κλοιός γύρω από την «Αντικρατική Πάλη» και η ασφάλεια διαψεύδει τη λίστα προγραμμάτων 51 ονομάτων και μιλάει για «φωτογραφίες αστυνομικών, που είχαν καταθέσει ως μάρτυρες κατηγορίας σε δικές αναρχικών τα τελευταία οκτώ χρόνια και κατάσταση με διευθύνσεις μερικών ακόμα προσώπων» (ανυπόγραφο).

Η Ελευθεροτυπία την ίδια μέρα «στο σκοτάδι οι Ιρηνες για τη γιάφκα» (ανυπόγραφο, κι αυτό).

Το ΕΘΝΟΣ 15.12. ανακατεύει ΕΛΑ και Ισραηλινούς. Κι ο υπουργός ρίχνει πάλι σπόντες για «άλλες πληροφορίες» (εκτός δηλ. του υδραυλικού).

Τα σενάρια των επαγγελματιών δίνουν και παίρνουν. Συνεντεύξεις με τον ρομφιάνο Κρυστάλλη (όπου εκδηλώνει θαυμασμό για τη «17 Νοέμβρη» και μιλάει σχεδόν με περιφρόνηση για τις άλλες ομάδες). Ακόμα και τον Ρωχάμη και το φίλο του Τσέπερη μπερδεύουν στην ιστορία, ότι αυτοί έδωσαν τη γιάφκα γιατί είχαν δέχθει σχέσεις με τα μέλη της ομάδας. (ο Ρωχάμης στέλνει και επιστολή διάψευξης από τη φυλακή, ΝΕΑ, 24.12.86).

Ενδεικτικά παραθέσαμε αντικρουόμενες και σε πολλές περιπτώσεις, αυτοδιαψευδόμενες «πληροφορίες», που να νάχουν κύρος και να διώχνουν και την ευθύνη από τους πληρωτικούς κονδυλοφόρους, στηρίζονταν σε πηγές της Ασφάλειας, όπως κάθε φορά επιμελώς αναφέρονταν.

Όλα αυτά, βέβαια, θα μπορούσαν να δείξουν την γελοιότητα αυτών που έχουν σαν επάγγελμα για να επιβιώνουν το ψέμμα και τα σε-

φαντασίας - ειδικοί τρομοκρατολόγοι

ναρία αστυνομικών διηγημάτων, που εξάπτουν την λαϊκή φαντασία. Και θα μπορούσαμε ακόμα να προτείνουμε και ειδικό βραβείο πιο ισχυρού και συνάμα πειστικού ψήματος, γιατί τα ψήματά τους συναγωνίζονται και τα συμπαθητικά και τερατώδη ψήματα του βαρβάρου Μινχάουζεν, που μάλλον έχουν σε πρότυπό τους και αγωνίζονται να τον ξεπεράσουν. Θα μπορούσαμε να γελάμε σε βάρος τους διασκεδάζοντας την ανία μας, αν μέσα σ' αυτά τα ψήματά τους δεν μπερδεύαν και δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωή και την ελευθερία κάποιων συνανθρώπων μας.

Ας κάνουμε σαφές τι εννοούμε. Μιλάνε με αιγυριά για τη σχέση των Μπαλάφα - Λεσπέρουλου με τη «γιάφκα». Ποιά είναι τα στοιχεία τους γιαυτό; Η ασφαλτική λογική, που θεωρεί τους δύο, συνεργάτες του Χρ. Τσουτσουβή, με βάση τα αποτυπώματά τους, που, αν δεχτούμε την άποψη της Ασφάλειας, βρέθηκαν στο σπίτι του Τσουτσουβή στην Κυψέλη. Ο Μπαλάφας βαρύνεται επιπλέον με το γεγονός ότι ήταν συγγενής και συγχωριανός του! Αφού βρέθηκαν, λοιπόν, όλα του Χρ. Τσουτσουβή, μέσα στο σχέδιο κι αυτοί.

Γράφουν «ο Μπαλάφας ενοίκιαζε το υπόγειο», αλλά ο γέρος κι άρρωστος ιδιοκτήτης του δεν ισχυρίζεται ότι είναι ο Μπαλάφας, λέει μόνο ότι μοιάζει η περιγραφή του (με πόσους, άραγε μοιάζει η περιγραφή του;).

Οι δημοσιογράφοι, όμως, δεν έχουν αμφιβολία. Μιλάνε με τη σιγυριά του αυτόπτη μάρτυρα. Και δεν έχουν και ενδοιασμούς, αφού κάνουν τον Βασίλη Μίχου, πρώην αρραβωνιαστικιά του Μπαλάφα, καταζητούμενη και μέλος της ομάδας. Φτάνουν να τη συσχετίζουν και με τη γυναίκα, πούχει πάρει μέρος (όπως λένε) σε κάποιες από τις εκτελέσεις της τελευταίας δεκαετίας! Με ελαφριά καρδιά την επομένη διαψεύδουν τα γραφόμενά τους γιατί η κοπέλα όχι μόνο δε κρύβεται, αλλά όπως εύσημα δηλώνουν ασφαλίτες, παρακολουθείται αδιάκοπα, ενάμιση χρόνο τώρα. Δεν ισχύει βέβαια το ίδιο για τον Μπαλάφα - Λεσπέρουλου, γιατί αυτοί δεν έχουν κάποιο τρόπο να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, αφού κρύβονται (ο μιν Μπαλάφας, για λόγους που έχει εξηγήσει στο παρελθόν με γράμμα του, από τον «φόβο των Ιουδαίων», ο δε Λεσπέρουλου για τον τραυματισμό μπάτσου στα Εξάρχεια το '82). Και μιας και δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία, σα γνήσιοι ασφαλίτες προσπαθούν να εκμαιεύσουν πληροφορίες από τους γείτονες του υπόγειου και αγανακτούν που δε παίρνουν κουβέντα (π.χ. βλ. Ε. Γλ. 11.12.86, Ελευθ.).

Στις 12 Δεκέμβρη ο Γ. Μαύρος κι άλλοι αξιότιμοι συνάδελφοί του, καταζητούν το Λευτ. Αδελήνη και τον Σαμίρ Σουτζούκ, και ισχυρίζονται ότι αποτυπώματά τους βρέθηκαν (σίγουρα ντε!) σε εγκαταλελειμένο αυτοκίνητο κοντά στο υπόγειο της οδού Καλαμά μαζί με αποτυπώματα των Μπαλάφα - Λεσπέρουλου!

Αλλά να τι, στις 13 Δεκέμβρη, αναγκάζονται να δημοσιεύσουν οι ίδιοι. Σχετικά με το χτεσινό ρεπορτάζ του Γ. Μαύρου υπό τον τίτλο «Αυτοί οι δύο καταζητούνται» οι κ.κ. Ν. Κωνσταντόπουλος και Γλ. Φυτράκης συνήγοροι των Ελευθ. Αδελήνη και Σαμίρ Σουτζούκ γνάρισαν στην «Ελευθεροτυπία» τα ακόλουθα:

«Οι αναφερόμενοι στο δημοσίευσμά σας δεν είναι υπόδικοι ούτε καταζητούνται. Δικάστηκαν το 1984 από τα Πενταμελές και Επταμελές Εφετεία Αθήνας και από τότε είναι ελεύθεροι. Ζουν με τις οικογένειές τους, εργάζονται και δεν ασχολήσαν τις Αρχές.

Δεν έχουν καμιά σχέση με όσα οι αστυνομικές πληροφορίες που περιγράφονται στο ρεπορτάζ υπονοούν. Εάν πράγματι «είναι στο επίκεντρο των εντατικών τρενών της Αστυνομίας» τότε θα πρέπει να έχει απόλυτα βεβαιωθεί ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι εντελώς ξένοι με αυτή την υπόθεση. Ετσι ώστε να διερωτάται κανείς γιατί αυτές οι πληροφορίες που κοστίζουν σε ανυποψίαστους ανθρώπους την αναστάτωση της προσωπικής και οικογενειακής τους ζωής.

Απάντηση του Γ. Μαύρου: «Το χτεσινό ρεπορτάζ με τμώση απέδιδε τις διασταυρωμένες πληροφορίες του σε αστυνομικές πηγές και ήταν προέκταση προχθονίων ρεπορτάζ όλων των αθηναϊκών εφημερίδων ανεξαιρέτως, που ανέφεραν ότι καταζητούνται δύο άτομα. Στην ουσία απεκαλύπτει ποια ήταν αυτά τα δύο άτομα. Η δήλωση των συννηγόρων απλά καταδειχνει τα αδιόρθα των μηχανισμών καταστολής».

Κι ο επαγγελματίας διαστρεβλωτής της αλήθειας έχει το θράσος να ανταπαντάει με σοφίσματα. Ο ίδιος σοφολογιότατος, ειδικός τρομοκρατολόγος, κάνει «ανάλυση» σε κυριακάτικο άρθρο του για «επαγγελματίες» επαναστάτες (γλύφοντας τη 17 Νοέμβρη, αντιγράφοντας το συνάδελφό του Ντάνο Κρυστάλλη), και «ερασιτέχνες» καταφεύγοντας σε περιοσιποδοστές λενινιστικές μελέτες. Το αληθινό σ' όλη αυτή την ιστορία είναι ότι ο μόνος επαγγελματίας είναι ο ίδιος, αφού πληρώνεται με την αράδα τις επικίνδυνες, για τη ζωή συνανθρώπων του, αρλούμπες. Αδιαφορώντας, συνάμα, να ελέγξει την αλήθεια των όσων του λέει η Κ.Υ.Π. και η Ασφάλεια, αν νοιάζονταν και για τόσο ευτελή πράγματα, όπως είναι η αλήθεια, η ζωή και η ελευθερία.

Οι μέρες βέβαια πέρασαν και οι επαγγελματίες - ρεπόρτερς ασχολούνται μ' άλλα θέματα για να βγάλουν το ψωμί τους, οι άνθρωποι!

Καινούρια πρωτοσέλιδα ήρθαν να επικαλύψουν την υπόθεση, που δεν προχώρησε, όπως ήταν φυσικό, πέρα από τα ευρήματα.

Τώρα, αν βρεθούν κάποιοι που θιγμένοι με τα βδελυρά γραφόμενά τους και θέλοντας να υπερασπίσουν την ζωή τους και την ελευθερία τους τους τιμωρήσουν παραδειγματικά, όπως κάνουν στην Ιταλία, στη Γαλλία ή αλλού, επανειλημμένα κάποιες ομάδες, η συντεχνία των κορακιών συναδέλφων τους θα θυμηθούν την Ελευθεροτυπία, το σεβασμό της ζωής και ένα σωρό όμορφα πράγματα, που αρνούνται δολοφονώντας τα με τις γραφίδες τους στους συνανθρώπους τους καθημερινά. Θα μιλήσουν για τους κινδύνους του επαγγέλματος και τους ανά τον κόσμο κακοποιηθέντες συναδέλφους τους. Για τα θύματα, όμως των συναδέλφων τους που διασύρονται ασταμάτητα, όλοι αυτοί, εκτός ολίγων εξαίρέσεων, δε θα μιλήσουν. Αιδώς, λοιπόν, Αργείοι, πριν να είναι αργά!

Περί δημοσιογραφίας, κάλυψης - παρουσίασης κοινωνικών θεμάτων από την ΕΡΤ

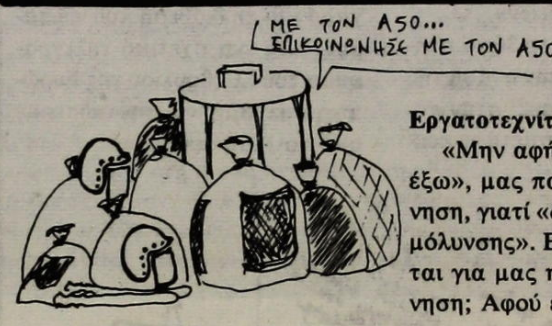
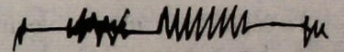
Η εκπομπή «τρεις στον αέρα» της ΕΡΤ-1 με παρουσιαστές τον Νάσο Αθανασίου, Σεμίνα Διγενή, συντονιστή ρεπορτάζ Γιώργο Παπαδάκη κατά κανόνα προσέφερε στο κοινό της γαργαλιστικές - κουτσομπολιστικές συνεντεύξεις και ρεπορτάζ. Ο «δυστυχής» που θα δεχόταν να πει μερικά πράγματα για τη δουλειά του ή για τη ζωή του βρισκόταν αμήχανος μπροστά στο θράσος των ερωτήσεων των παρουσιαστών.

Τον τελευταίο καιρό όμως η εν λόγω εκπομπή έδειξε ότι μπορεί κάλλιστα να προσφέρει υπηρεσίες στην Ασφάλεια και στον ανακριτή σαν κανονικός χαφιές. Ο φόνος του νεαρού στον σταθμό Λαρίσης μετά από συμπλοκή οπαδών αντίπαλων ομάδων είναι γεγονός. Όλοι μιλούν με φρίκη και τρόμο για τη βία στα γήπεδα. Ο ακούρατος όμως δημοσιογράφος του «τρεις στον αέρα» τρέχει παρά όλους τους κινδύνους στα γήπεδα και παίρνει συνέντευξη από τους «μαινόμενους» οπαδούς της ΑΕΚ στο Ολυμπιακό στάδιο. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να παρουσιάσει τις απόψεις εκείνων που είναι πιο «θερμόαιμοι». Όταν ακού-

γονται απρεπείς λέξεις πέφτει λογοκρισία. Και θα τους μιπγαυώ το μπικ κ.λ.π. Φυσικά με πιο ευπρεπισμένο τρόπο έχουμε ακούσει απ' την εκπομπή τις πιο χυδαίες ερωτήσεις. Ένας νεαρός που ώρα προσπαθεί να μιλήσει όταν λέει: το κράτος θέλει και προωθεί τη νεολαία προς την κατεύθυνση των γηπέδων και της χουλιγανοποίησης για να τους καθυποτάξει, επειδή είναι επικίνδυνο γι' αυτό, μόλις ακούγεται, ενώ ο «χούλιγκαν» που λέει «αφήστε μας να τους σκοτώσουμε» προβάλλεται αφειδώς. Μετά το τέλος του ρεπορτάζ ο ίδιος δημοσιογράφος δηλώνει ότι οι νεαροί όσοι ώρα μιλούσαν μαζί του προσπαθούσαν να τον κλέψουν το πορτοφόλι και ότι οι πιο πολλοί είχαν κάνει χρήση ναρκωτικών. Δεν μας είπε μόνο αν υπέδειξε τους επίδοξους κλέφτες και τους χρήστες των ναρκωτικών στους μπάτσους και στα ΜΑΤ που είχαν κυριολεκτικά καταλάβει το Ολυμπιακό Στάδιο. Την άλλη μέρα διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι το βίντεο που τράβηξε ο δημοσιογράφος της εκπομπής θα κατατεθεί στον ανακριτή σαν στοιχείο για την έρευνα που γί-

νεται για τον θάνατο του νεαρού οπαδού. Μερικοί από τους νεαρούς είχαν πει ότι ήταν μπροστά στο επεισόδιο. Άξιος ο μισθός σου, κύριε, Παπαδάκη.

Δεν φοβάστε μήπως σας κλέψουν το πορτοφόλι; Δε φοβάστε μήπως σας αρπάξουν την τσάντα; Κακώς. Πάντως, αν επιμένετε να μη φοβάστε τις οποιοσδήποτε εκδηλώσεις της εγκληματικότητας, μην παραλείπετε να παρακολουθείτε κάθε μεσημέρι το τηλεοπτικό «Τρεις στον αέρα». Θα δείτε ρεπορτάζ, συνεντεύξεις αστυνομικών, που οποσδήποτε θα σας τρομάξουν, θέλετε δε θέλετε. Θα έχετε την ευκαιρία να απολαύσετε έναν καταιγισμό εκφοβιστικών παρατηρήσεων του στυλ: «Πως και δε φοβάστε τη μαστίγια των τσαντάκηδων;», «Είστε σίγουροι ότι δεν σας ανησυχεί η πληγή των πορτοφολάδων;» «Μα πως κυκλοφορείτε στους δρόμους, χωρίς να σας πανικοβάλλει η πιθανότητα της ληστείας;» Απ' τους «Τρεις στον αέρα», βοήθεια σας...

Εργατοτεχνίτες(1)

«Μην αφήνετε τα σκουπίδια έξω», μας παροτρύνει η κυβέρνηση, γιατί «δημιουργούν εστίες μόλυνσης». Είδατε πόσο νοιάζεται για μας η καλή μας κυβέρνηση; Αφού επέβαλλε στις βιο-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε σε όλους τη χυδαία από πάντα κτηνωδία των ένοχων ανθρωποειδών ως πρόσφατες απεριχρίστες κτηνοποιήσεις των εργατών καθαριότητας. Τα όργανα καταστολής (ΜΑΤ) χτυπάν τους εργάτες δείχνοντας για μια ακόμα φορά τι θα πει «δημοκρατία των κεφαλαίων». ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΧΤΥΠΑ! ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ. Άλλη λέξη δεν είναι. 19-12-86

Το εκλογικό πανηγύρι, επίτελους τέλειως. Η καθημερινή μεζέρια του μαθητή, του εργάτη, του σπουδαστή, της νοικοκυράς, έχει ήδη ξαναρχίσει. Ο «αγωνιστικός» λαός της Δραπετσώνας, είναι «καλά» βολεμένος στο σπιτάκι του, παθητικός σωτήρας μιας κοινωνίας που ΣΥΝΕΧΩΣ τον απομονώνει. Απογευματινοί ο καβένας του ΚιλΒΟΥΚΙ του, παίζουμε τους καθημερινούς μολούς, ελαφραγωμένοι από την κοινωνία του ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Η επικοινωνία στην Δραπετσώνα των ζόμπι, κατυνέπια πολυτέλεια. Δεδομένου ότι η γειτονιά και η αλάνα είναι πια ΔΗΡΕΛΘΟΝ, τώρα μπορούμε να μιλάμε για σκυλοκαφετέρια, μπιλιάδρα, σουβάκι και προγραμματισμένο αθλητισμό μέσα σε στάδια-κονοβέρβες.

Η ανακρίβεια ενός χώρου ΑΥΤΟΕΚΦΡΑΣΗΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, και ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ συντελεί στην γενίκευση της απομόνωσης και αποξένωσης. Και φυσικά, η αίσια βρίσκεται στο ότι η κρατική εξουσία του κεφαλαίου διαλέγει: ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΑΣ,ΓΙΑ ΜΑΣ. Και εμείς με τη σειρά μας, την κληρονομιοδοτούμε, δεχόμεστε άμαχοι τις επιλογές της και την βοηθάμε να κλέβει τη ζωή που μας ανήκει, μέσα σε στρατόπεδο, εργασία, φυλακή. Ησυχία, τάξη και ασφάλεια, σημασιοδοτούν τη ζωή μας σε τέτοιο βαθμό, ώστε να υπακούμε τυφλά σε κάθε καινούργια επιλογή της ολιγαρχίας, ή να συνεργούμε με τη ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ, όταν το κράτος χτυπά απεργίες και διαδηλώσεις. Το ηλεκτρονικό φακέλωμα (ΕΚΑΜ), οι μαζικές απολύσεις, ο νέος νόμος για τα ναρκωτικά, τα συνεχή χτυπήματα στον αναρχικό χώρο, η καταστολή στις ελληνικές φυλακές-Καχλάδο, είναι δείγματα της πολιτικής του κράτους από τους σημερινούς διαχειριστές του κεφαλαίου, αλλά και ένδειξη της ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ αδιαφορίας και αναισθητοποίησης.

Μέσα από μια τέτοια κατάσταση, είναι αναγκαίο να πραγματοποιηθούν παρεμβάσεις με προοπτική τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Στο κάτω-κάτω της γραφής, είναι στο χέρι μας να παρέμβουμε στους χώρους που ζούμε, με τρόπο που να μην έχει να κάνει με τη κομματική χειραγώγηση και τεραρχία, αλλά με την δική μας αυτοοργάνωση από τη βάση προς τα πάνω.

Πρωτοβουλία Αντιεξουσιαστών Δραπετσώνας

Η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα-ανταποκρίσεις-γεγονότα-απόψεις κ.λ.π.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων.
Γιαυτό είναι αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από τη διάθεση των εφημερίδων.
Ακόμα, οι συνεισφορές κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της ΔΟΚΙΜΗΣ.
Συνεισφορές, κείμενα και επιστολές στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

μηχανικές και ξενοδοχειακές μονάδες - τις κύριες εστίες μόλυνσης - τόσα πολλά περιοριστικά μέτρα (αδιαφορώντας βέβαια για τις πιέσεις του ΣΕΒ...), αφού μας ανακοίνωσε ότι θα μας βάλει κι άλλο ένα μικρό ΔΑΚΤΥΛ(Ι)Ο, μας πληροφορεί ότι μερικοί λόφοι σκουπιδιών αποτελούν την κύρια εστία μόλυνσης της καθαρής μας Αθήνας. Συμφωνούμε και επαυξάνουμε: ΜΗΝ ΑΦΗΝΕΤΕ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΕΞΩ. ...ΤΑΧΥΔΡΟΜΗΣΤΕ ΤΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΙ.

Εργατοτεχνίτες (2)
Μετά την απεργία των λεωφορείων του ΕΑΣ, ο στρατός συνεχίζει ακάθεκτος την απεργοσπαστική του δραστηριότητα στην απεργία των εργατοτεχνιτών του δήμου, βγάζοντας για άλλη μια φορά την κυβέρνηση από τη δύσκολη θέση. Σχόλιο στρατιώτη: «Να πάνε να μαζέψουμε τα σκουπίδια οι αξιωματικοί που πληρώνονται». ΦΩΝΑΧΤΕ «ΖΗΤΩ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ», ρε κωλόπαιδα!

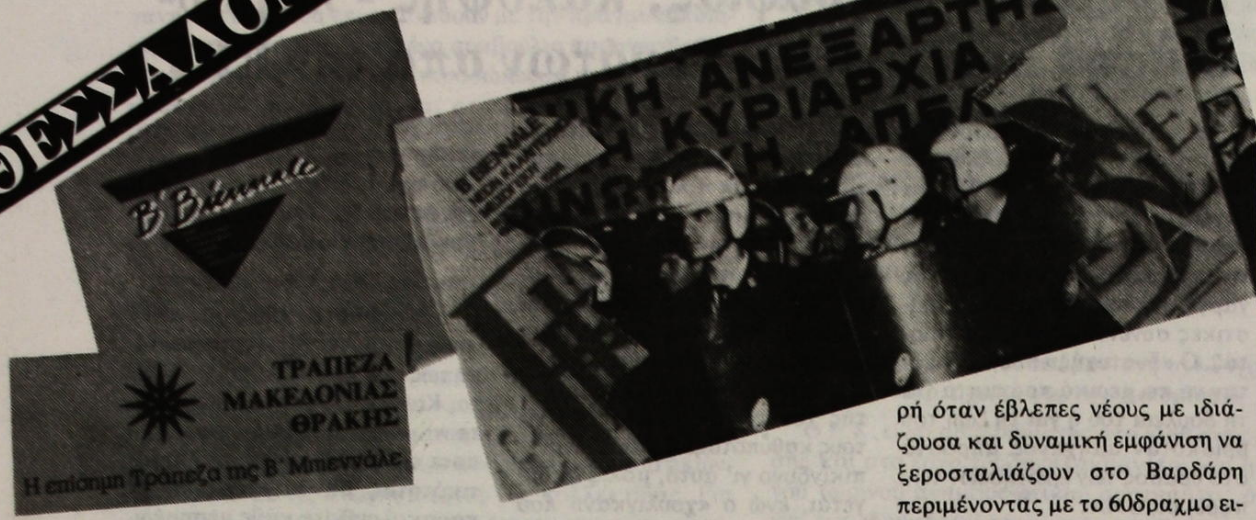
Εργατοτεχνίτες (3)
«Άμα παρανομήσετε, θα φάτε ξύλο». Δήλωση του Μένιου Κουτσόγιωργα προς τους απεργούς εργατοτεχνίτες, μετά την επιστράτευση τους. Ουδέν σχόλιον...

Όταν ο κυβερνητικός εκπρόσωπος προειδοποιούσε τους απεργούς οδοκαθαριστές ότι «δεν μπορούν να υποδούνται τους αναρχικούς χωρίς αρχές» τι ήθελε δηλαδή; Να τους παροτρύνει να γίνουν αναρχικοί με αρχές;

Και βέβαια λύθηκαν τα προβλήματα των απεργών εργατών του δήμου, αν θεωρηθεί ότι κύριο αίτημα τους ήταν η μετονομασία τους από «σκουπιδιάρηδες», όπως ήταν γνωστοί μέχρι σήμερα, στο ευπρεπέστερο «εργάτες καθαριότητας».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΩΡΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΝΕΑ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΔΙΑΠΟΛΙΤΕΜΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ένας μήνας πέρασε από το καλοστημένο σκηνικό τη Β' BIENNALE των καλλιτεχνών στη Θεσσαλονίκη. Η πομπώδης προβολή της από το κράτος και τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης ανέδειξαν τον εναγώνιο στόχο της: ΝΕΟΛΑΙΑ.

Το θέμα - φιάτσα δοσμένο με τρόπο που φαινόταν να λειτουργεί κυρίως με νέους, έδειξε τις νέες διαθέσεις του κράτους για την ολοκληρωτική αφομοίωση της νεολαίας. (Άλλωστε τα δωρεάν εισιτήρια - κουπόνια του ΟΣΕ προορίζονταν αποκλειστικά για νέους).

Έτσι 650 θιασώτες - καλλιτέχνες μετά από διαγωνισμό με κριτήρια καλλιτεχνικά (sic) βρέθηκαν στη διοργάνωση προπαγανδίζοντας αισχρά την ενσωμάτωση της όποιος τέχνης ή ρεύματος τέχνης που στο παρελθόν εξέφραζε μια δυναμική ενάντια στα κυρίαρχα καλλιτεχνικά κυκλώματα και κριτική συνολικότερη σε κοινωνικά προβλήματα. Δίνοντας έτσι τον τρόπο με τον οποίο η «τέχνη» πρέπει να προβάλλεται αποκόπτοντας την από την ζωή.

Παράλληλα καινούργια πράγματα εισχώρησαν στο ναό της θεάς τέχνης: ΜΟΔΑ - VIDEO - ΚΟΣΜΗΜΑ.

Είναι φανερό, αυτή η καινούργια προσέγγιση με αυτή που ανέκαθεν θεωρούνταν μορφή τέχνης, το πόσο λειτουργεί στην εξοικείωσή της με τον σύγχρονο καταναλωτή τέχνης - θεάματος.

Σημαντικό ακόμα γεγονός είναι η εξέχουσα θέση που κατείχε η ιδιωτική πρωτοβουλία στο πανηγύρι αυτό των κρατιστών η οποία φιγουράριζε με το 50% της συνολικής δαπάνης διαφημίζοντας τράπεζες και εμπορικά κέντρα.

Η φωτιά που κάποτε θα δινε ελπίδες σ' έναν καινούργιο κόσμο να πει το ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ τώρα δίνεται σαν ΘΕΑΜΑ από τον ανανεωμένο παλιό κόσμο που βρίσκει ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ και ΑΛΛΟΘΙ ύπαρξης.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '36 ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '86

Ο σύγχρονος μαικητισμός που προωθείται από το κράτος και τους διεθνείς κεφαλαιοκρατικούς οργανισμούς χαρίζεται στο λαό την τέχνη που του «ανήκει»

δίνοντάς του παράλληλα και δικαιώματα ή ευκαιρίες να γνωρίσει «καινούργια πράγματα»: διαγωνισμός για νέους, που θέλουν να περιηγηθούν στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. (Η εφημερίδα του Ε.Κ. μοιράζονταν απλόχερα στα εκθεσιακά παραρτήματα της BIENNALE).

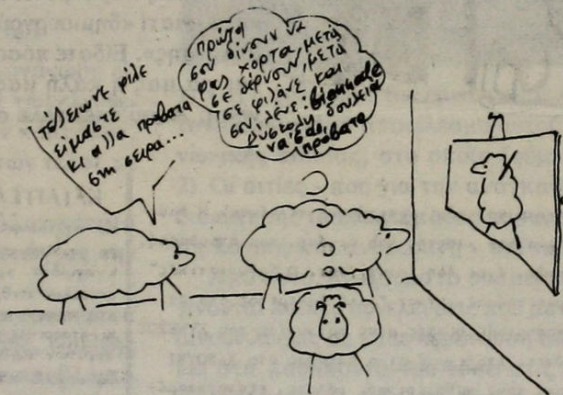
Η BIENNALE ήταν ακόμα μια ευκαιρία για να αυτοαναδειχθεί ως «προοδευτική» από τη μια καταγγέλοντας την άφιξη του Λεπέν ενώ παράλληλα μέσα από το ανακοινωθέν πρόβαλε η Ελλάδα της τρομοκρατίας των αφεντικών ως «πατρίδα της δημοκρατίας και της ελευθέρης διακίνησης των ιδεών».

Στην πόλη που το 36 τα πλήθη ξεχύνονταν με την ανάσα της ζωής στα χείλια τους, στην πόλη αυτή 50 χρόνια μετά η κου-

ρή όταν έβλεπες νέους με ιδιάζουσα και δυναμική εμφάνιση να ξεροσταλιάζουν στο Βαρδάρη περιμένοντας με το 60δραχμο εισιτήριο να μπουν στο παλάτι της βασίλισσας Biennale.

«για μας είναι ένα στοίχημα και μια πρόκληση η 2η BIENNALE... μας δίνεται η ευκαιρία να αναδείξουμε το νέο καλλιτεχνικό δυναμικό μας και να δούμε τι θεσμούς θα αναπτύξουμε...» Γ. Παπανδρέου (υιός)

Το στοίχημα φαίνεται προς στιγμήν να κερδήθηκε «ποιος θα περίμενε από εκατοντάδες «πανκ» που είχαν αποκλεισθεί έξω από το Βασιλικό Θέατρο, να μην τα κάνουν γυαλιά - καρφιά αλλά να ζητήσουν μια υπεύθυνη δήλωση από τους υπευθύνους της BIENNALE ότι πράγματι ο χώρος ήταν κατειλημένος; «Τη χαρά και τη διάθεση που νιώσαμε», λέει ένα σχετικό τηλεγράφημα του Συμβουλίου της Ευρώπης, «είχαμε να τη νιώσουμε από το Μάη του '68»

ρασμένη μάζα χρωμάτιζε τα μάτια τις με τις ζωγραφιές των αφεντικών και την κουλτούρα ενός πλαστού και αχρείου διεθνισμού.

ΤΟ...ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο οικονομικός ισολογισμός της Biennale από τα πράγματα φαίνεται πως δεν λειτουργήσε και τόσο κερδοφόρα για τους διοργανωτές. Έτσι για την γ' Biennale αποφασίστηκαν μεταξύ άλλων: α) μείωση στη συμμετοχή των καλλιτεχνών πάνω από 50% προκειμένου να εξασφαλισθεί καλύτερη ποιότητα (sic) β) Η γ' Biennale δεν θα είναι μόνο μία συγκέντρωση δημιουργών αλλά και αγοραστών. Φροντίδα, λοιπόν, για μανάτζερς όχι μόνο από τις χώρες που παίρνουν πάντα μέρος αλλά και από την Αμερική ανοίγοντας έτσι μια πόρτα αγοράς για τους «καλλιτέχνες» και την εξέλιξη εκσυγχρονισμού του μαικητισμού.

Ο κοινωνικός όμως ισολογισμός των λογιστών της μιζέριας άφησε κέρδη υπέρογκα. Ο λαός έτρωγε για ένα δεκαήμερο «τέχνη» αφήνοντας το είναι του εκθετιμμένο στα μηνύματα των κρατικών απαιτήσεων αφομοίωσης. Η απογοήτευση ήταν φοβε-

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΕ ΤΑΪΖΕΙ ΤΕΧΝΗ ΚΑΝΕ ΤΟΝ ΕΜΕΤΟ ΣΟΥ ΟΡΓΗ

Όμως ξέρουμε ότι η τέχνη είναι από το λαό για το λαό άρρηκτα δεμένη με την χαρά του, την ζωή του σε μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία που οι αισθήσεις λειτουργούν ελεύθερα και δημιουργούν.

Γι' αυτό ας μην ξεχνάμε τα σαπισμένα πτώματα καλλιτεχνών και χρηματοδοτών του, πως οι φιάστες που ετοιμάζουν καπάκι θα γυρίσουν στα φέρετρα που ετοιμάζουν.

Ας μην ξεχνάμε οι αρχιτέκτονες του τρόμου πως ο άρτος και το θέαμα έφερε την εξέγερση του Σπάρτακου.

Ας μην ξεχνάμε οι μασταροδοκράτορες της τέχνης.

Ας μην ξεχνάμε οι νταβατζήδες του πνεύματος και του πολιτισμού το «χώρο» που διάλεξαν για να «δημιουργήσουν».

Η επιλογή τους και μόνο εντάσσεται σ' ένα πτώμα στο πτώμα που θα γιορτάσουμε πάνω του την ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.

Του ανταποκριτή μας από τη Θεσ/νίκη

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΠΕΝ

Ο δεύτερος (;) ερχομός του Λεπέν στη Θεσ/νίκη για συνέδριο (τρίτος στην Ελλάδα) βρήκε όλο τον κόσμο σε αποδιοργάνωση. Ιδιαίτερα τους αναρχικούς, οι οποίοι δεν είχαν ακόμα συνέλθει απ' την καταστολή που ακολούθησε την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. Μόλις είχε προηγηθεί η προσαγωγή 16 συντρόφων στον ανακριτή με κατηγορίες που δεν βασίζονταν σε κανένα στοιχείο, και δεν είχαν καταφέρει ούτε τον εαυτό τους και τις πράξεις τους να υπερασπιστούν, ούτε να κάνουν την παραμικρή κίνηση συμπαράστασης.

Λειτουργούσης της BIENNALE λοιπόν (άλλο ένα γεγονός για το οποίο οι αναρχικοί δεν μπόρεσαν ν' αρθρώσουν το δικό τους λόγο) ομάδα πρωτοβουλίας, οργάνωσε συγκέντρωση στα πανεπιστήμια για να συζητηθεί η παρέμβασή μας στον Λεπέν. Πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Πέμπτης 27/11/86, γράφτηκε επί τόπου μια προκήρυξη, και το βράδυ, η ομάδα πήγε να διαβάσει το κείμενο, στη διάρκεια μιας ροκ συναυλίας στο λιμάνι, στα πλαίσια της BIENNALE. Αυτό που συνέβη, δύσκολα θα το ξεχάσουν όσοι βρέθηκαν, ενώ πρέπει να σταθεί κανείς με πολύ σκεπτικισμό, πάνω στο μέχρι πού έχει φτάσει ο κοινωνικός εκφασισμός. Ενώ από τους διοργανωτές της συναυλίας, οι αναρχικοί συνάντησαν μικρή αντίδραση η οποία και παρακάμφθηκε, στο άκουσμα πως το κείμενο που ακολουθεί είναι των αναρχικών, για τον Λεπέν, όσοι παρακολουθούσαν τη συναυλία, άρχισαν να γουχάρουν και μετά να βρίζουν ρυθμικά αυτόν που διάβαζε το κείμενο, καλύπτοντας με τις φωνές τους τα πάντα. Οι πάνκηδες που παρακολουθούσαν άρχισαν να φωνάζουν «Ζήτω ο Χίτλερ», και κάποιοι προσπάθησαν να σταματήσουν την ανάγνωση. Τότε, ξεκίνησαν κάποιες συμπλοκές, ενώ παραβίασε τα κικγλιδώμα-

τα κι ήρθε για συμπαράσταση κάποιος κόσμος απ' τους αναρχικούς που δεν συμμετείχαν στην ομάδα πρωτοβουλίας.

Τελικά όλα σταμάτησαν εκεί.

Το ίδιο βράδυ, άγνωστοι, παραβίασαν το χώρο της αρχιτεκτονικής που λειτουργούσε σαν έκθεση γλυπτικής της BIENNALE, και προκάλεσαν καταστροφές στα εκθέματα.

Στη δημοσιότητα δεν δόθηκε τίποτα, κυκλοφόρησε όμως εσωτερικό δελτίο τύπου στη BIENNALE που έλεγε να ενισχυθούν οι φρουρές (η BIENNALE φρουρούνταν από ιδιωτική αστυνομία) γιατί ενδεχομένως να ήταν αναρχικοί οι καταστροφέες, και ίσως επιτεθούν ξανά στους υπόλοιπους χώρους της έκθεσης.

Το Σάββατο 29/11/86, μοιράστηκε η προκήρυξη έξω από συναυλία στο Βασιλικό Θέατρο, που καλούσε σε πορεία τη Δευτέρα 1/12/86, ενάντια στο συνέδριο των φασιστών.

Τη Δευτέρα, πραγματοποιήθηκε η πορεία ενώ οι αναρχικοί είχαν φτιάξει το δικό τους μπλοκ, μετά από πολλούς μήνες. Έξω από το Μακεδονία Παλλάς όπου πραγματοποιούνταν το συνέδριο των φασιστών, φωνάχτηκαν συνθήματα, κι ο κόσμος διαλύθηκε.

Έμειναν περίπου 100 άτομα τα οποία πέταξαν αργότερα πέτρες στα ΜΑΤ που φρουρούσαν το ξενοδοχείο, κι άναψαν κάποιες φωτιές στο απέναντι πάρκο. Τα ΜΑΤ τους κυνήγησαν μέχρι πολλούς δρόμους πιο πάνω, όπου σπάστηκαν μερικές τράπεζες και κάποιες τζαμαρίες. Στο τέλος συνελήφθησαν δύο οι οποίοι δύο μέρες μετά αφήθηκαν ελεύθεροι αφού τους απαγγέθηκαν βαρύτατες κατηγορίες, και πλήρωσαν εγγυήσεις.

Δύο μέρες μετά, κάλεσμα των αναρχικών για συγκέντρωση και πορεία, δεν συγκέντρωσε αρκετό κόσμο κι η πορεία ματαιώθηκε.

Εκδότης Πισιμίσης Θεόδωρος. Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι

Το Radio - X, ο πρώτος νόμιμος ιδιωτικός ραδιοσταθμός στην Ολλανδία, «που εκφράζει την ανατρεπτική και εναλλακτική κουλτούρα της νεολαίας» άρχισε να εκπέμπει τακτικά τον περασμένο Γενάρη. Δοκιμαστικά είχε λειτουργήσει 3 μέρες το Νοέμβριο του '85 κατά τη διάρκεια του Διεθνούς Φεστιβάλ Μέσων Ενημέρωσης Νεολαίας, στο Άμστερνταμ. Το Radio - X παίρνει άδεια λειτουργίας σε μια περίοδο, που η κατάσταση για τους Ολλανδικούς πειρατικούς σταθμούς γίνεται όλο και πιο επισφαλής. Τα στοιχεία που ακολουθούν σχετικά με την ραδιοφωνία στην Ολλανδία προέρχονται από συνέντευξη του Ronald Van Wechen, που μένει σ' ένα απ' τα κατελιμμένα σπίτια του Άμστερνταμ και είναι ένας απ' τους ιδρυτές του Radio-X, καθώς κι απ' το μηνιαίο περιοδικό Zender για τους φίλους του ραδιοφώνου.

Μπαίνουντας στο καλωδιακό σύστημα

Η ιδιωτική ραδιοφωνία είναι παράνομη, πρόκειται όμως να δοθούν ορισμένες άδειες μέσα στα επόμενα χρόνια. Αυτές οι άδειες θα δοθούν πιθανότατα σ' αυτούς, που από τώρα έχουν μπει στο καλωδιακό σύστημα. Εκτός απ' το Radio - X κι άλλοι σταθμοί μπαίνουν στο καλωδιακό, όπως οι δημοφιλείς εμπορικοί Unique, Decibel και Wars καθώς κι ο MVS (Man/Vrouw/Sexualiteit) που προέρχεται απ' την «αντικουλτούρα». Εάν τελικά οι άδειες για τον «ελεύθερο αέρα» μοιραστούν ανάμεσα σ' αυτούς που αυτή τη στιγμή μπαίνουν στο καλωδιακό ραδιόφωνο, οι παραπάνω σταθμοί έχουν ήδη κάνει αυτή την κίνηση (στρατηγική κίνηση;).

Σήμερα, υπάρχουν περίπου 10.000 ραδιοπειρατές στην Ολλανδία, 200 απ' αυτούς στο Άμστερνταμ (ανεπίσημοι αριθμοί). Είναι πολύ δαπανηρό να εκπέμπει και πάλι ένας σταθμός που έχει πιαστεί απ' την αστυνομία, αν δεν είναι εμπορικός - μέσα σ' ένα χρόνο η αστυνομία έχει συλλάβει 1000 πειρατές στο Άμστερνταμ - και φυσικά απαιτείται μεγάλη ένταση - ενεργητικότητα. Έτσι το Radio - X αποφάσισε να μπει στη νομιμότητα, ώστε να μην έχει δυσκολίες να βγει στον αέρα κάθε φορά. «Τον περασμένο χρόνο, η αστυνομία έχει εντείνει ιδιαίτερα τις έρευνες για τον εντοπισμό ραδιοπειρατών, θέλουν να υποχρεώσουν

τους πάντες, να μουν στο καλωδιακό». Παρόλο που το καλωδιακό σύστημα του Άμστερνταμ είναι το μεγαλύτερο της Ευρώπης, με δυνατότητα περίπου 400.000 συνδέσεων, έχει οπωσδήποτε μειονεκτήματα. «Το Radio - X είναι νόμιμο μόνο για το καλωδιακό, όμως δεν ακούνε όλοι το καλωδιακό ραδιόφωνο, κι έπειτα είναι πολύ πιο εύκολο για την κυβέρνηση να μας ελέγχει. Αρκεί να πατήσουν ένα κουμπί για να μας εξουδετερώσουν. Ενώ στον αέρα θάπρεπε να στείλουν την αστυνομία για να μας βγάλουν απ' τη μέση».

Μέχρι τώρα οι περισσότεροι πειρατικοί σταθμοί βγάζουν λεφτά από τις διαφημίσεις. Δεν είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις έναν ραδιοπειρατή: «Όποιος σταθμός βάζει διαφημίσεις κάθε 10 λεπτά είναι πειρατικός, επειδή το επίσημο κυβερνητικό ραδιόφωνο (και η τηλεόραση) βάζουν διαφημίσεις μόνο κάθε μία ώρα». Υπάρχουν ραδιοπειρατές, που βγάζουν γύρω στα 2 εκατομμύρια γκίλντερς το χρόνο, ποσό πολύ μεγάλο.

Λίγα για την τηλεπειρατεία

Πριν εμφανιστούν πολλοί πειρατικοί ραδιοσταθμοί στο Άμστερνταμ, υπήρχαν ήδη αρκετοί πειρατές της τηλεόρασης, γύρω στους 40. Κέρδιζαν φυσικά πολλά (10.000 γκίλντερς τη βραδιά δηλαδή 3.000 δολάρια) και μάλιστα με μεγάλη ευκολία.

«Για παράδειγμα, το Βέλγιο

και η Γερμανία έχουν καλωδιακή τηλεόραση όπως και η Ολλανδία. Το σήμα απ' τη Γερμανία φτάνει εξασθενημένο, ένας πολύ μικρός πομπός μπορεί να εκπέμπει στη συχνότητα της Γερμανίας, έτσι πατώντας ένα κουμπί βγάζεις τη Γερμανία και μπαίνεις εσύ. Παίρνοντας απλά μια βιντεοκασέτα ή ακόμα κι ένα φιλμ που παίζεται στον κινηματογράφο -τουλάχιστον έτσι γινόταν πριν μια τετραετία- μπορούσες να κερδίσεις τεράστια ποσά μέσα σε λίγες μέρες. Καθώς «κλειδώθηκε» με τεχνικά συστήματα το καλωδιακό, έγινε πολύ δύσκολο να μπαίνει ένας πειρατής. Αυτό σημαίνει ότι πολλοί που χρησιμοποιούσαν την πειρατεία μόνο για κέρδος στράφηκαν στους πειρατικούς εμπορικούς ραδιοσταθμούς». Υπάρχουν ακόμα μερικοί τηλεπειρατές, αλλά όλοι τους στον «ελεύθερο αέρα» και βέβαια δεν έχουν πολλούς θεατές, μια που όλοι παρακολουθούν καλωδιακή τηλεόραση. Ορισμένοι κερδίζουν πολλά παίζοντας τσόντες, ταινίες φρίκης και βίας, που βρίσκουν άφθονες στις βιντεοθήκες. Στο Άμστερνταμ δεν υπάρχουν τηλεπειρατές προς το παρόν, ενώ στη Βόρεια Ολλανδία, όπου το καλωδιακό σύστημα είναι περιορισμένο, λειτουργούν ορισμένοι ιδιαίτερα δημοφιλείς τηλεπειρατές.

Η ύπαρξη πειρατών αρχικά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της καλωδιακής τηλεόρασης, μια που όλος ο κόσμος θα ήθελε καλωδιακή, ώστε να μπορεί να παρακολουθεί τα πειρατικά προγράμματα. Μετά από δίκη, η καλωδιακή τηλεόραση απαγορεύεται να εκπέμπει πειρατικά προγράμματα, δηλαδή είναι είναι υποχρεωμένη να κλείσει όταν παρεμβληθεί τηλεπειρατής.

Πειρατεία: Λαϊκό Σπορ

Η ραδιο- και τηλεπειρατεία στις Κάτω Χώρες έχει γίνει λαϊκό σπορ. Μετά το 1974 εμφανίστηκαν οι πρώτοι παράνομοι πομπό. Το ότι ορισμένοι απ' αυτούς ήταν ιδιαίτερα δημοφιλείς μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί από μια αστυνομική αναφορά του 1979, όπου αναφέρεται η αποτυχία να σταματήσουν το σταθμό «Paloma» λόγω του συνεχώς αυξανόμενου αριθμού φανατικών ακροατών. Στα επόμενα χρόνια εμφανίστηκαν και οι πρώτοι πειρατές στα FM, κύρια στις συνοριακές και τις μεγάλες πόλεις στα Δυτικά της Ολλανδίας.

Με την ανάδυση του κινήματος των καταλήψεων μετά το 1979, έχουμε τους πρώτους «ραδιοσταθμούς - δράσης»: τον Free Emperor στο Άμστερνταμ, τον Rataplan στο Nizmegen τον Vrij Den Bosch, που ασχολήθηκαν πάνω απ' όλα με τη μετάδοση ειδήσεων δράσης (καταλήψεις, πυρηνικός σταθμός του Dodeward, γυναικείο κίνημα) και τη ζωντανή μετάδοση κατά τη διάρκεια γεγονότων (Μέρα της Στέψης του 1980, εξώσεις, διαδηλώσεις). Αργότερα ακολούθησαν στις μεγάλες πόλεις παρόμοιοι ραδιοσταθμοί: Stadsradio στο Άμστερνταμ, Oranje στο Ρότερνταμ, Zwarte AA στη Breda, Gladiol, later Zebi στην Ουτρέχτη, Dwarsboom στο Groningen, κ.λ.π. Αν σήμερα πολλοί απ' αυτούς δεν υπάρχουν πια, οφείλεται αφ' ενός στην σκληρή καταδίωξη που υπέστησαν σε συνδυασμό με τον περιορισμό των οικονομικών δυνατοτήτων, κι αφετέρου στη μείωση της ορμής του κινήματος των καταλήψεων μετά το 1983.

Απ' τους πειρατικούς στη νομιμότητα

Ο σταθμός - X προέρχεται από πρώην και νυν ραδιοπειρατές που δεν βάζουν διαφημίσεις (WHS, Rabotnik και GOT). Μεταδίδει μη εμπορική μουσική και πληροφορίες που δεν δίνει το επίσημο ραδιόφωνο. «Ο πειρατικός Free Emperor ήταν ένας απ' τους πρώτους τοπικούς σταθμούς του Άμστερνταμ. Μετέδιδε νέα μόνο των καταλήψεων, κι όταν ζεις σ' ένα μικρό κύκλο ανθρώπων καλά πληροφορημένων, τα νέα κυκλοφορούν πολύ γρήγορα. Έχοντας λοιπόν ένα ραδιοσταθμό, που απευθύνεται μόνο σ' αυτούς, πάντα ξέρουν περισσότερα απ' όσα μπορείς να τους πεις. Οι καταλήψεις ήταν μόνο ένα μέρος αυτού που θέλουμε να κάνουμε, έτσι φτιάχτηκε ένας καινούργιος σταθμός, το Radio - Got. Ο σταθμός αντιμετώπισε αρκετό σκεπτικισμό από μέρους των καταληψιών, που τον θεωρούσαν απολίτικο μια που μετέδιδε πολύ μουσική. Το σκεπτικό του Got ήταν ότι παρουσιάζοντας μια συνολική εικόνα ενός τρόπου ζωής, περισσότεροι άνθρωποι θα δείξουν ενδιαφέρον».

Ο ραδιοσταθμός μετέδιδε βέβαια και νέα των καταλήψεων (π.χ. απευθείας εκπομπές από κέντρα καταλήψεων όπως ήταν παλιότερα το Wijers), άλλωστε απ' αυτές προερχόταν, αλλά τον απασχολούσαν και πολύ ευρύτερα θέματα.

«Τα μηχανήματα κλάπηκαν 3 φορές από φασίστες. Ο σταθμός είχε απήχηση, όπως φαινόταν από τις αντιδράσεις του κόσμου και τις επαφές με όλων των ειδών τα άτομα και ομάδες. Πληροφορηθήκαμε, μετά από κλήση της αστυνομίας, ότι μέσα στο '85 θα μας υποχρεώσουν να σταματήσουμε τις εκπομπές. Στην αρχή θα έπιαναν τους εμπορικούς, στη συνέχεια αυτούς που δεν μεταδίδουν διαφημίσεις, αλλά το συγκεκριμένο σταθμό θα τον πιάσουν οπωσδήποτε».

Φυσικά, οι ποινές για τους ραδιοπειρατές είναι συνήθως εξάμηνες, συν το χάσιμο του τεχνικού εξοπλισμού. Όσοι επανέρχονται είναι κύρια εμπορικοί που έχουν την οικονομική δυνατότητα να επανεκκέντουν μετά από κάθε σύλληψη. Υπάρχουν και 2-3 μη εμπορικοί σταθμοί στη συχνότητα των 95,5, μικροί, που εκπέμπουν, δυο-τρεις ώρες την ημέρα.

Κυβερνώντας τα Ραδιοκύματα

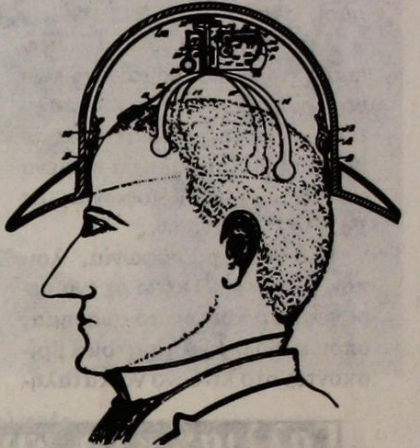
«Στο Άμστερνταμ, ο περιφερειακός σταθμός Radio Stad εκπέμπει μόνο 3 ώρες κάθε μέρα, ενώ λειτουργούν 5 επίσημοι σταθμοί σε εθνική κλίμακα, 3 στα FM και 2 στα AM. Το να έχεις άδεια εκπομπής δεν σημαίνει απαραίτητα ότι έχεις και σταθμό, π.χ. οι χριστιανοί έχοντας άδεια έχουν μόνο τη δυνατότητα να βγουν μέσα απ' τους εθνικούς σταθμούς για ορισμένες ώρες, σκόρπιες, 2 σήμερα, 6 αύριο... Έτσι έχουμε τέτοιους «σταθμούς»: 2 χριστιανικούς (ο 1 καθολικός), 3 αμερικάνικου

στυλ εμπορικούς και βαρετούς, 1 προοδευτικό - τέχνης, 1 σοσιαλιστικό που είναι λαϊκιστικός με πολλά κουτς».

Για να του παραχωρηθεί άδεια για το καλωδιακό ραδιόφωνο, που αυτή τη στιγμή εκδίδεται από τις τοπικές αρχές, ένας σταθμός πρέπει να αποδείξει ότι απευθύνεται σ' ένα συγκεκριμένο κοινό ή καλύπτει λειτουργίες, που δεν καλύπτονται από κανέναν άλλο σταθμό. Έτσι ο σταθμός Radio - X έπρεπε να προσδιορίσει έναν καθαρό «στόχο - ακροατές». Να μια περιγραφή του κοινού του: «...εκείνοι που πάντα είχαν προβλήματα, τα θέματα της κοινωνίας...».

Ο προσδιορισμός αυτός καλύπτει ένα μεγάλο φάσμα ακροατών, με αποτέλεσμα να είναι στο εξής δυσκολότερη η απόκτηση άδειας για έναν άλλο σταθμό που θα θηλήσει ν' απευθυνθεί σ' ένα παρόμοιο κοινό.

Ορισμένοι θεωρούν ότι η λει-

τουργία του Radio - X σημαίνει και το τέλος της αποκαλούμενης «ελεύθερης ραδιοφωνίας», με την Υπηρεσία Ελέγχου Ραδιοφώνων να δίνει τα τελεωτικά χτυπήματα στους παράνομους ραδιοσταθμούς με άλλοθι την ύπαρξη του Radio - X. Ακόμα, κατηγορείται η 4μελής ομάδα του σταθμού για «αριστεριστικό σεχταρισμό» και τους τίθενται ερωτήματα όπως «από πότε το να είναι και μόνο κανείς άνεργος αποτελεί κριτήριο σωτηρίας;» (από άρθρο του Zender). Η παραχώρηση αδειών για ραδιοφωνικούς σταθμούς, με τον τρόπο που γίνεται, είναι η τακτική του «διαίρει και βασίλευε», έτσι γίνεται απαραίτητη η αμοιβαία συνεργασία όλων των σταθμών, νόμιμων και παράνομων.

Απ' τη μεριά του το Radio - X ανακοίνωσε μια «οικονομικά ελκυστική συμφωνία με το Υπουργείο Συγκοινωνιών, ώστε να μπορεί ο σταθμός ν' ακούγεται από τα ραδιόφωνα των αυτοκινήτων». Παλιότερα οι παράνομοι ραδιοσταθμοί έπαιζαν ρόλο στην κινητοποίηση ανθρώπων όταν κάποια κατάληψη αντιμετώπιζε έξωση. «Ο Radio - X δεν μπορεί να το κάνει σήμερα, παρά μόνο με άλλα μέσα - π.χ. συνέντευξη - μια που είναι δυνατόν να συλληφθούν άτομα απ' το σταθμό. Αλλά δεν χρησιμοποιούμε μόνο το καλωδιακό, λειτουργούμε και σαν πειρατικός στον ελεύθερο αέρα εφόσον υπάρχει ανάγκη - π.χ. έξωση - κάτω από άλλο όνομα». Ο Radio - X λειτουργεί στον ίδιο χώρο μ' έναν άλλο σταθμό, που σηκώνει την πειρατική σημαία, τον Factum FM, σε στούντιο του Radio - Cafe Marconi.

Ενα ενδιαφέρον ραδιοπειράμα

Το Radio - Cafe Marconi είναι μια μεγάλη αίθουσα ενός παλιού σχολείου. Όταν λειτουργούν οι ραδιοσταθμοί, τα σήματά τους περνάνε σ' ένα μεγαλύτερο πομπό.

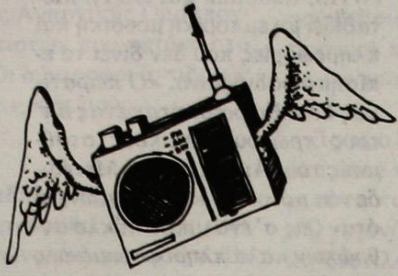
ΕΛΛΑΔΑ: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ;

Λίγος καιρός μόνο έχει περάσει από τις εξαγγελίες των υιού και πατρός Παπανδρέου για την «ελεύθερη ραδιοφωνία». Συζητήσεις, συνεντεύξεις, στρογγυλές τράπεζες, αναλύσεις σοφολογιότατων της επιστήμης της μαζικής κατεύθυνσης της λαϊκής γνώμης είδαν το φως, στις σελίδες εγκρίτων ή λαϊκών φυλλάδων και περιοδικών.

Ευθυγράμμιση στις οδηγίες της ΕΟΚ διαπιστώνουν όλοι, όπου οι ιδιωτικοί ραδιοηλεκτρονικοί σταθμοί είναι μια πραγματικότητα και οι επεμβάσεις της λογοκρισίας, της αστυνομίας και οι παντός είδους περιορισμοί, είναι η άλλη όψη της.

Στη Γαλλία το «Radio - libertaire» γνώρισε τι σημαίνει «ελεύθερη ραδιοφωνία» στο καπιταλισμό και με σοσιαλιστική διακυβέρνηση (βλέπε σχετικά κείμενα για Ελεύθερη Ραδιοφωνία, σε Γαλλία, Ολλανδία).

Ελεύθερη ραδιοφωνία, λοιπόν. Ελεύθερη(!) μέσα σε ένα περιοριστικό κοινωνικό σύστημα, όπου καθημερινά τα άτομα βρίσκονται στο κίνδυνο να καταλή-

ξουν με ένα ζευγάρι χειροπέδες από χιλιάδες ασήμαντες αφορμές!

Στη σημερινή εποχή της διαστημικής ηλεκτρονικής αποπληροφόρησης, η εξουσία μονοπωλεί ή ελέγχει ραδιόφωνο - τηλεόραση, αν και επιτρέπει την έκδοση εντύπων στον καθένα, μ' όλους τους περιορισμούς, που συνοδεύεται (οικονομικοί, νομικοί, κατασταλτικοί), περί ασέμων, διάδοση ανησυχητικών ειδήσεων(!), απειθεία κατά των νόμων). Επιπλέον, η έκδοση μιας εφημερίδας π.χ. σε καθημερινή βάση είναι αδύνατη, γιατί απαιτεί τεράστια χρηματικά ποσά και δε μπορεί να λειτουργήσει χωρίς κερδοσκοπικούς ή επαγγελματικούς όρους.

Αντίθετα από τους ραδιοφωνικούς - ή ακόμα και τηλεοπτι-

κούς σταθμούς, που ελάχιστα οικονομικά απαιτούν και σε καθημερινή βάση μπορούν να λειτουργούν και το κυριότερο λειτουργούν άμεσα.

Οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί με τη δικαιολογία της παρεμπόδισης των τηλεοπτικών, των αεροπορικών συγκοινωνιών απαγορεύουν τη χρήση των ραδιοκυμάτων.

Χρόνια τώρα δεκάδες πειρατικοί σταθμοί περιορισμένης εμβέλειας λειτουργούν, χρόνια τώρα τα ραδιογωνιόμετρα εντοπίζουν πολλούς οι οποίοι συλλαμβάνονται και φυλακίζονται με βαριές ποινές, κυρίως, νεολαίοι, που μεταδίδουν τα δικά τους μηνύματα και μουσικές προτιμήσεις και που συναγωνίζονται σε ακροαματικότητα, πολλές φορές τους κρατικούς σταθμούς.

Τα τελευταία χρόνια το ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ(εσ), η Ν.Δ., στους κομματικούς ανταγωνισμούς τους χρησιμοποίησαν την απειλή δημιουργίας ραδιοφωνικών σταθμών, αντιδρώντας στην κομματική μονοπώληση των μέσων αυτών ενημέρωσης. Και τό-

καναν σ' ορισμένες περιπτώσεις, όπως αυτή του καναλιού 15, με τις γνωστές αστυνομικές λύσεις.

Επίσης, στις καταλήψεις πανεπιστημιακών χώρων λειτουργήσαν ραδιοφωνικοί σταθμοί εφήμερα, ενώ έγιναν προσπάθειες από τον αντιεξουσιαστικό χώρο λειτουργίας παράνομων ραδιοσταθμών, όπως ο Τυφλοπόντικας, η Ελεύθερη Ραδιοφωνία, που χτυπήθηκαν επίσης.

Φτάνουμε, λοιπόν, στις εξαγγελίες για ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ, και παρατηρούμε ότι όλοι σχεδόν συμφωνούν στην ανάγκη περιοριστικών μέτρων.

Το ΚΚΕ, μόνο απ' όλους, αρνείται ριζικά την Ελεύθερη Ραδιοφωνία. Οι κατεξοχήν υποστηρικτές του κρατικού καπιταλισμού δε θα μπορούσαν να υποστηρίξουν διαφορετική άποψη απ' αυτή του κρατικού ραδιοφώνου και τηλεόρασης. Με δικαιολογία ότι τα μονοπώλια, θα ιδρύσουν ιδιωτικούς σταθμούς επηρεασμού του λαού προτείνουν τον πολυκομματικό έλεγχο των σημερινών μέσων κρατικής ενη-

μέρωσης, σάμπως αυτοί οι σταθμοί να μην ελέγχονται από τη καπιταλιστική λογική, το καταναλωτισμό και τις πολυεθνικές.

Αλλά και η δημοσιούπαλληλική συντεχνία των επαγγελματιών διαμορφωτών της κοινής γνώσης και των λαϊκών προτιμήσεων των κρατικών μέσων απειλούν με απεργίες αν γίνει πράξη η εξαγγελία.

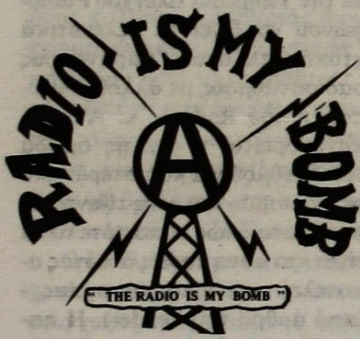
Αισθάνονται την ανασφάλεια της καρέκλας τους από τον επακόλουθο συναγωνισμό.

Δικό μας δικαίωμα και δικαίωμα όλων των πολιτών, η ελευθερία να εκφράζουμε και να διακηρύσσουμε τις απόψεις μας μέσα από διάφορα κανάλια επικοινωνίας.

Κόντρα και ενάντια σε νομικιστικούς και πολιτικάντικους περιορισμούς να αγωνιστούμε για τη δημιουργία μιας πραγματικά υποδειγματικής ελεύθερης ραδιοφωνίας γιατί δίνει μεγάλες δυνατότητες στο ελευθεριακό κίνημα.

Αλλά θα επανέλθουμε...

Γαλλία: «Το κίνημα των ελευθερών σταθμών στα FM»

Κατά τη δεκαετία του '60, το φάσμα της κοινωνικής κριτικής, που είχε σαν αποκορύφωμα την εξέγερση του Μάη του '68, εκφράστηκε και από τον χώρο των FM.

Έτσι, στο διάστημα κάποιων μηνών, η Γαλλία γέμισε από πειρατικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα το μπλοκάρισμα της κρατικής καταστολής στα ερτζιανά κύματα.

Βέβαια αυτή η φάση, έσπυσαν να επωφεληθούν και το ιδιωτικό κεφάλαιο, και τα κόμματα. Η κρατική διαχείριση φάνηκε να χάνει τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης, μιας και από τη μια η αστυνομία μπορούσε να ελέγξει τη φάση και το μόνο που έκανε είναι το να αντιδράει σπασμωδικά, και οι πολιτικάντηδες της Δεξιάς ανεγκέφαλοι όπως πάντα στάθηκαν ανίκανοι έστω και να προσπαθήσουν να αφομοιώσουν και να αλλοτριώσουν το κίνημα.

Έτσι οι «σοσιαλιστές» του Μιττεράν, παρέλαβαν τρύπιες καρέκλες σ' αυτό το επίπεδο.

Οι σοσιαλδημοκράτες, σαν πιο πονηροί μαλάκες απ' τους δεξιούς, έβαλαν μπροστά τη φόρμουλα της κοινωνικής ανοχής, του παραμυθιάσματος του λαού, και της καταστολής, τελικά, αλλά όλα αυτά με τακτ παρακαλώ και ιδίως νομικιστική κάλυψη.

Το '83 λοιπόν διακήρυξαν ότι «νομομοποιούν» τους πειρατι-

κούς σταθμούς και εξέδωσαν μια λίστα με τα ονόματα και τις συχνότητες των σταθμών που «αναγνώριζαν».

Βέβαια αυτή η λίστα δεν περιείχε τους «κακούς αναρχικούς» κι όλους τους «επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Ταυτόχρονα είχαν αλλάξει τις συχνότητες βάζοντας δυο δυο μαζί (= στην ίδια συχνότητα) εντελώς διαφορετικούς σταθμούς ή σε συχνότητες που η μικρή τους απόσταση θα δημιουργούσε σίγουρα «αμοιβαία προβλήματα». Διαιρεί και βασιλεύει δηλαδή! Προς μεγάλη τους έκπληξη, το κίνημα των FM αρνήθηκε μαζικά να δεχτεί αυτές τις «νομοθετικές ρυθμίσεις».

Αναγκάστηκαν λοιπόν να φτιάξουν μια «άλλη» λίστα του, ίδιου στυλ βέβαια, μόνο που τώρα αναγνώρισαν και αναρχικούς και άλλους επικίνδυνους. Η απάντηση, και πάλι της πλειοψηφίας των ραδιο FM ήταν «δεν έχετε κανένα δικαίωμα να κάνετε κουμάντο στα δικά μας κύματα».

Φτάνουμε λοιπόν στο φθινόπωρο του '83 και είναι η σειρά των MAT που επιτίθενται και σπάνε τους πιο «επικίνδυνους αλήτες των FM» μεταξύ των οποίων (φυσικά!) και το Radio - Libertaire το σταθμό της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας στο Παρίσι.

Παρ' ότι η κρατική καταστολή έχει αυτή τη φορά νομικό κάλυμμα, η αντίδραση του κόσμου είναι μεγάλη και η αλληλεγγύη μεταξύ των σταθμών διατηρείται. Μετά από κινητοποιήσεις σ' όλη τη Γαλλία αλλά και σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες - το κράτος αναγκάζεται να αποσχωρήσει αποζημιώνοντας τις ζημιές και παίνοντας τις ποινικές διώξεις.

(Εδώ αξίζει να αναφέρουμε ό,τι το Radio - Libertaire λειτουργη-

σε αμέσως μετά την επίθεση σε άλλο χώρο και με εφεδρικά μηχανήματα).

Μετά απ' αυτά το κράτος έκδοσε μια τρίτη λίστα του ίδιου στυλ. Σ' αυτή την περίπτωση όμως ίσχυε το «άμα υπάρχει ο φόβος τι χρειάζεται ο μπάτσος;». Συγκεκριμένα υποβλήθηκε μήνυση κατά του Radio - Libertaire από ένα ράδιο το οποίο διεκδικούσε την «νόμιμη συχνότητά του». Το κόλλο άρεσε και σ' άλλους και έτσι το κράτος ουσιαστικά κλήθηκε να επιβάλει τη δικαιοσύνη του.

Ακολούθησαν και άλλες νομοθετικές-ρυθμίσεις περί «ορίου θορύβου ηχητικού σήματος» και άλλες παρόμοιες τεχνικές ρυθμίσεις που χτύπαγαν τους προλετάριους των FM.

Το τελευταίο χτύπημα δόθηκε με το νόμο που επιτρέπει τη διαφήμιση στα FM.

Όλη αυτή η διαδικασία όμως, τελικά, «συντέλεσε» στο να ξεδιαλύνει η φάση από πολλές επικίνδυνες θολούρες. Έτσι σήμερα ξέρουμε τουλάχιστον ποιος είναι εναντίον του κράτους και των θεσμών του και ποιος όχι!

Σήμερα στη Γαλλία όσοι χρησιμοποιούν τον όρο «Ελεύθερος ραδιοφωνικός σταθμός» είναι άτομα και ομάδες που δεν περιορίζουν τη δράση τους μέσα στους τοίχους των στούντιο αλλά προωθούν και ακτιβιστικά τις κοινωνικές αντιθέσεις και συγκρούσεις.

συν. από σελ. 7

πό στο σύμπλεγμα καταλήψεων του Tetterode, μόλις ένα τετράγωνο πιο πέρα και στη συνέχεια σ' όλο το Άμστερνταμ. Το Cafe Marconi διακοσμήθηκε με αυτοσχεδιασμούς, επιπλώθηκε με υλικά από ένα κατεστραμμένο μαγαζί, διαθέτει μηχανήματα του καφέ που βρέθηκε πεταμένο σε κάποιο δρόμο, λειτουργεί με εισφορές.

«Δεν έχεις πρόσβαση στα μέσα ενημέρωσης, που είναι μέσα - μονόδρομοι. Φυσικά, υπάρχει χώρος για ερωτήσεις ή παράπονα ακροατών. Αλλά το ν' απαιτήσεις χρόνο εκπομπής ή το να τιμήσεις το στούντιο με την παρουσία σου, είναι φανερό ότι απαγορεύεται. Αυτό είναι για τους ειδικούς. Η είσοδός σου πρέπει να γίνει δυναμικά... Η παρουσία σου στο Radio - Cafe σε κάνει συνένοχό μας, καθώς βγάζεις την ελεύθερη θέλησή σου στον ελεύθερο αέρα». Οποιοσδήποτε μπει στο Cafe μπορεί να βγει και στον αέρα. Η αν προτιμάει, να παρακολουθήσει για λίγο μέχρι να του λυθεί η γλώσσα. Αν υπάρχει κάτι αξιο λόγου ο σταθμός Factum θα το κάνει ν' ακουστεί.

Καθώς υπάρχουν πολλά γεγονότα - ειδήσεις που δεν αναφέρονται καθόλου απ' τα νόμιμα μέσα ενημέρωσης, ο Factum αναζητά «άγνωστες ειδήσεις» απ' την Ολλανδία και το εξωτερικό. Ο Factum αντιμετωπίζει προκλητικά τους δύσκολους καιρούς, που σίγουρα έρχονται

για τους ραδιοπειρατές του Άμστερνταμ. Ακόμα, λειτουργεί σαν «στρατηγείο» για ένα άλλο σχέδιο, που στοχεύει στη δημοσιοποίηση πληροφοριών, που αλλιώς θα έμεναν άγνωστες. Η Διεθνής και Ευρωπαϊκή Ανταλλαγή Πληροφοριών (I.E.I.E.) ήταν μια ιδέα που εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ Μέσων Ενημέρωσης το Νοέμβρη του '85. Ενώ ετοιμάζεται δίκτυο επικοινωνίας με κομπιούτερ, λειτουργεί τηλεφωνική σύνδεση με 17 ραδιοσταθμούς, στην Ολλανδία, Γερμανία, Αγγλία, Γαλλία, Ισπανία, Ελβετία, Ιταλία, Βέλγιο, Δανία, Γιουγκοσλαβία, Αυστραλία και Καναδά και ετοιμάζεται επαφή με το δίκτυο των Πράσινων της Γερμανίας.

(από άρθρο του Overthrow)

Η εμπειρία της Ολλανδίας, όπου πρόσφατα δόθηκαν ορισμένες άδειες λειτουργίας ιδιωτικών ραδιοσταθμών μέσα στο καλωδιακό σύστημα ραδιοφωνίας, μπορεί να φανεί χρήσιμη σ' όσους προβληματίζονται πάνω στις πρόσφατες εξαγγελίες για «ελεύθερη» ραδιοφωνία. Και πιθανά, θα δώσει μερικές ιδέες για το ποιά κατεύθυνση θ' ακολουθήσει και με ποιους όρους θα λειτουργήσει η «απελευθέρωση» των ραδιοκυμάτων σε ιδιώτες.

Καλωδιακό κύκλωμα

Ο όρος πρωτοχρησιμοποιήθηκε στην δεκαετία του '50, όταν κάποια ιδιωτικά κανάλια εξέπεμπαν σε «ειδικό» μήκος κύματος που οι κοινοί δέκτες δεν μπορούσαν να πιάσουν χωρίς μια ειδική προσαρμογή.

Εκτοτε, ο όρος χρησιμοποιείται γενικότερα (και για το ράδιο) και σημαίνει «κλειστό σύστημα».

Βέβαια δεν πρόκειται για σύνδεση με καλώδια. Αλλά θα μπορούσαμε να πούμε ότι σαν καλωδιακό χαρακτηρίζουμε ένα ειδικό κύκλωμα (πομπός - σήμα - δέκτης) του οποίου το σήμα μπορεί να χωρέσει άπειρες φορές στην ίδια συχνότητα. Έτσι κάποιος που έχει έναν δέκτη «καλωδιακού συστήματος» μπορεί να πιάει καθαρότατα ένα Α σήμα στη θέση κάποιου άλλου Β (π.χ. των ειδήσεων) χωρίς το Β να υπερκαλύπτεται ή να αλλιώνεται.

Γαλλία: Δεκέμβρης 1986

Η κυβέρνηση Σιράκ μέσα στα πλαίσια αναδιάρθρωσης των δομών της Γαλλικής κοινωνίας, με σκοπό την απρόσκοπτη συνέχεια και αναπαραγωγή του σύγχρονου καπιταλισμού, επιχειρεί την «αναμόρφωση» της Παιδείας καταθέτοντας το νομοσχέδιο Ντεβακέ (πρόταση του Υπουργού Παιδείας Ντεβακέ).

Τα βασικότερα σημεία του περιλαμβάνουν: αύξηση των διδασκτρών σε υπερβολικά ποσά, κατάργηση του εθνικού πτυχίου και κατοχύρωση των όρων που εξασφαλίζουν την εκμετάλλευση των Πανεπιστημίων από το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Δίνεται έτσι η αφορμή να εκδηλωθούν οι αντιδράσεις χιλιάδων φοιτητών και μαθητών που επιθυμούν ελεύθερη πρόσβαση σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και την κάθε δυνατή κατοχύρωση, μέσα από μια θέση εργασίας, από την ανεργία που μαστίζει τη Γαλλία - όπως και κάθε σύγχρονο δυτικό κράτος.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών και μαθητών με ένα και μόνο μεταρρυθμιστικό στόχο την ανάκληση του νομοσχεδίου δίνουν με τη σειρά τους την αφορμή να εμφανιστούν έντονα και βίαια οι κοινωνικές αντιθέσεις που χρόνια τώρα υπάρχουν στη Γαλλική κοινωνία.

Μειοψηφίες, άνθρωποι που ζουν στους δρόμους του Παρισιού, που οργανώνονται σε συμμορίες στο μετρό, μετανάστες, Αλγερινοί, Άραβες γενικά, έγχρωμοι που βιώνουν την πραγματικότητα των γκέτο της Γαλλίας καθώς και άτομα που συνειδητά οργανώνονται και δρουν για την ανατροπή αυτής της κοινωνίας, στήνουν οδοφράγματα, ανάβουν φωτιές, συγκρούονται άγρια με τα CRS, εκφράζοντας όχι κάποιο μεταρρυθμιστικό αίτημα ή την κατοχύρωση θέσεων μέσα στο σύστημα, αλλά το βαθύ μίσος τους για αυτή την κοινωνία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της.

Αλλά ας δούμε απ' την αρχή τα γεγονότα αυτών των 20 ημερών που ταρακούνησαν τη σημερινή Γαλλία.

Οι φοιτητές και μαθητές ξεκινούν απεργία στις 20 Νοέμβρη και η πρώτη τους πορεία γίνεται την Πέμπτη 27/11 μέσα σ' ένα κλίμα κοινωνικής ειρήνης και συνεργασίας.

Η διαταγή προς τα CRS είναι σαφής: «Μην επεμβαίνετε». Δεν υπάρχει λόγος άλλωστε, μιας κι η πορεία είναι ειρηνική και τα Λυκείοπαιδα τραγουδούν: «Τα CRS είναι μαζί μας».

Η δεύτερη πορεία οργανώνεται για την άλλη Πέμπτη 4/12.

Πέμπτη 4/12

Στις 2 ή ώρα γύρω στους 500.000 φοιτητές και μαθητές ξεκινούν απ' τη Βαστίλλη για την προγραμματισμένη πορεία προς τη Βουλή και το Υπ. Παιδείας. Άλλα 300.000 φοιτητές και μαθητές μαζεύονται απ' την επαρχία και προχωρούν στους δρόμους της Γαλλίας για να ενωθούν με τους άλλους.

Στις 5 η ώρα φθάνουν στην πλατεία Invalides και μένουν εκεί ενώ 16 αντιπρόσωποι (φοιτητές) ξεκινούν για μια συνάντηση με τον Ντεβακέ και Μονορύ στο Υπ. Παιδείας.

Ανάμεσα στις 7 - 8 μ.μ., κι ενώ στην πλατεία είναι όλοι ήσυχιοι περιμένοντας τους αντιπροσώπους, κυκλοφορεί η φήμη πως σύγκρουση με τα CRS στις γέφυρες Αλ. 3ου Concorde, στο δρόμο που οδηγεί στη Βουλή.

Τρεις σειρές περιφρούρησης των φοιτητών εμποδίζουν την έξοδο απ' το μπλοκ της πορείας και φωνάζουν απ' τις ντουνοούκες:

«Μην πηγαίνετε προς τη Βουλή, δεν πρόκειται 10 προβοκάτορες να διαλύσουν το κίνημά μας. Αν πάτε χαθήκαμε». Ακούγεται ότι πλάκες πεζοδρομίων και άλλα αντικείμενα ρίχνονται στα CRS. Στο σημείο της σύγκρουσης η ένταση ανεβαίνει γρήγορα, αν και τα CRS δεν απαντούν ακόμα, και μικρές ομάδες προσπαθούν να περάσουν τον εξωτερικό τοίχο του Υπουρ. Εξωτερικών. Οι πρώτες σειρές μασκοφόρων προχωρούν με υψωμένες γροθιές προς τα CRS. Είναι τότε που τους καταβρέχουν για πρώτη φορά με μάνικες, Υποχωρούν. Τα συνθήματα που ακούγονται είναι: «Pas dua κάθαμμα» και «Δεν είμαστε στη Χιλή».

Στην πλατεία φτάνει ο ήχος απ' τις πρώτες ρίψεις δακρυγόνων.

Οι οργανωτές (φοιτητές) προσπαθούν να μειώσουν τη σημασία των επεισοδίων και φωνάζουν στον κόσμο να ηρεμήσει και να μην ανησυχεί.

Τη στιγμή εκείνη επιστρέφουν οι αντιπρόσωποι, και αναγγέλλουν τις αρνητικές απαντήσεις των Denague και Monogry.

Οι φοιτητές φωνάζουν συνθήματα κατά του Pasqua, και «Απόσυρση - Απόσυρση» για το νομοσχέδιο. Οι αντιπρόσωποι συνεχίζουν να μιλούν απ' τις ντουνοούκες όμως κανείς δεν ακούει πια και όλοι είναι στραμμένοι προς το Υπ. Εξωτερικών, στο σημείο της σύγκρουσης.

Στον αέρα σχηματίζεται μια τεχνητή φωτιά απ' τις ρίψεις δακρυγόνων και καπνογόνων που εκείνη τη στιγμή αρχίζουν να πέφτουν και πάνω στους ήσυχους φοιτητές.

Απ' τις ντουνοούκες φωνάζουν: «Κάντε αλυσίδες σφιχτά Θα μείνουμε όλοι μαζί».

Είναι 9 παρά τέταρτο και μετά απ' αυτό το σύνθημα

ένα κομμάτι της διαδήλωσης μπαίνει στη σύγκρουση που ξεκίνησαν εδώ και 2 ώρες 1.000 νέοι αντιμετωπίζοντας τα CRS, στο Υπουργείο Εξωτερικών 10 - 15.000 που μέχρι πριν λίγο ήταν μαζεμένοι στη πλατεία κατευθύνονται προς τις γέφυρες του Σηκουάνα. Οδοφράγματα από σανίδες έχουν στηθεί δέκα βήματα απ' το Υπ. Εξωτερικών.

Τα δακρυγόνα συνεχίζουν να πέφτουν και φτάνουν στις πρώτες σειρές των φοιτητών. Μια σειρά από CRS προχωρεί προς την πλατεία. Με φουλάρια στο λαιμό, με κάσκες, (όσοι παίρνουν μέρος στη σύγκρουση) τρέχοντας κάτω από μια θύελλα δακρυγόνων. «Υποχωρήστε» φωνάζουν απ' τις ντουνοούκες. «Σκάσε» απαντούν οι πρώτοι μαχητές. «Κάντε αλυσίδες, δεν θα κουνηθούμε από δω» διατάζει αυτή τη φορά η φωνή απ' την ντουνοούκα. «Pasqua παραιτήσου» και «CRS - SS», ουρλιάζει ο κόσμος.

Οι επικεφαλής των φοιτητών, δίνουν τη μια διαταγή μετά την άλλη, όμως δεν πετυχαίνουν τίποτα. Ο έλεγχος χάνεται.

«Θέλουμε ένα ασθενοφόρο» φωνάζουν στην πλατεία. Τα πρώτα δακρυγόνα πέφτουν στην πλατεία. Άλλοι φωνάζουν να κάθουν όλοι κάτω, γιατί οι μπάτσοι δεν επιτίθενται σε καθιστούς, κι άλλοι να φύγουν όλοι μαζί για το Cartie - Latin. «Σιράκ, κάθαμμα, ο λαός θάχει το πετσί σου» ακούγεται από διαδηλωτές.

Τα CRS αρχίζουν να χάνουν την ψυχραιμία τους. Μάρτυρας ενός διαλόγου: «Θα χτυπήσω, θα τραβήξω πιστόλι» λέει ένας μπάτσος. «Είσαι τρελλός ε;» τον διακόπτει ο αρχηγός του και «Σκάσε» του απαντάει ο μπάτσος.

10 παρά τέταρτο και ένα αυτοκίνητο των CRS περικυκλώνεται και μερικοί μασκοφόροι αρχίζουν να σπάνε μεθοδικά τα φανάρια.

Από αναμετάδοση (από τα C.B.) διαλόγου ανάμεσα σε 2 μπάτσους μαθαίνεται ο σοβαρός τραυματισμός ενός διαδηλωτή, που δέχτηκε βόμβα δακρυγόνου στο πρόσωπο και που τελικά έχασε το μάτι του.

Λίγο μετά τις 11.00 η πλατεία έχει σχεδόν αδειάσει και 4.000 άτομα περίπου κατευθύνονται προς τη Σορβόννη, ενώ άλλες 3 - 4.000 προχωράν στη οδ. Σεβρών προσπαθώντας να ενωθούν με τους συντρόφους τους. Μαθαίνεται ότι και 2ος διαδηλωτής έχασε το χέρι του προσπαθώντας να μαζέψει μια βόμβα δακρυγόνου. Ο δρόμος ανάβει κάτω από μια βροχή Μολότωφ που πέφτουν στα παράτεταγμα CRS.

Η πιο βίαιη σύγκρουση γίνεται στις 12 παρά τέταρτο μπροστά στη Σορβόννη ανάμεσα στα CRS και στο τελευταίο κομμάτι 1000 διαδηλωτών.

Εκατοντάδες άτομα χτυπιούνται στο έδαφος απ' τα CRS. Οι μπάτσοι δεν συλλαμβάνουν προς το παρόν κανένα, αλλά παίρνουν τις ταυτότητες λέγοντας: «Θα έρθεις να την πάρεις αύριο απ' το τμήμα».

Ακούγονται φωνές που προτρέπουν όλους να πάνε στο Jussieu. Το Cartie - Latin είναι κυκλωμένο από μπάτσους.

Τα CRS επιτίθενται βίαια σε μικρές ομάδες διαδηλωτών, ενώ δηκνώνονται καινούργια οδοφράγματα. Το μηχανοκίνητο των μπάτσων ανεβοκατεβαίνει τους δρόμους

καταδιώκοντας διαδηλωτές.

Εδώ κι εκεί μικρές ομάδες 100 περίπου ατόμων, προερχόμενοι στη πλειοψηφία τους από άλλες πόλεις, όλοι κάτω από 18 χρόνων, φωνάζουν συνθήματα ενάντια στην καταστολή, ανάβουν φωτιές έξω απ' τη Σορβόννη και σηκώνουν οδοφράγματα.

Απ' τη μεριά των υπεύθυνων των φοιτητών δεν υπάρχει έλεγχος.

Οι επιθέσεις των CRS συνεχίζονται όλο και πιο βίαιες μέχρι τις πρωινές ώρες.

Υπάρχουν πολλοί τραυματίες, κυρίως νεαροί. Στο μέσο της νύχτας γίνεται η τελευταία σύσκεψη των εκπροσώπων των φοιτητών και καλεί σε διαδήλωση στις 2 η ώρα στη Σορβόννη.

Παρασκευή 5 Δεκέμβρη

Εκατοντάδες Λυκείοπαιδα συγκεντρώνονται, απ' τις πρώτες απογευματινές ώρες στο Καρτιέ Λατέν.

Δεν έχει οργανωθεί καμιά διαδήλωση αλλά απ' το πρωί κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα η προτροπή «όλοι στη Σορβόννη».

Ξεκινάει αυθόρμητα μια πορεία που έχει σαν τελικό στόχο την Βουλή, κινείται προς τα βόρεια χωρίς προκαθορισμένο δρομολόγιο, για να «μαζέψει» κόσμο. Τελικά 20 χιλιάδες άτομα φτάνουν το βράδυ στη Σορβόννη. Ο πιο πολύς κόσμος διαλύεται ενώ πολλοί οργανωμένοι κατά ομάδες σκορπίζονται στην λεωφόρο Saint Michel, στον κήπο του Luxembourg και στην πλατεία της Σορβόννης ανάβοντας μεγάλες φωτιές. Στη μία τα ξημερώματα του Σαββάτου, τα C.R.S. επιτίθενται και τελικά διώχνουν τον κόσμο.

Σάββατος 6 Δεκέμβρη

30.000 άτομα συμμετέχουν στην πορεία πένθους που έχει οργανωθεί. Το πλήθος προχωράει με ειρηνικό τρόπο. Τα C.R.S. ακολουθούν σε απόσταση. Η περιφρούρηση των φοιτητών δεν ελέγχει την κατάσταση. Κοντά στην πλατεία Ιταλίας τα C.R.S. εμφανίζονται και φράζουν αρκετούς δρόμους. Το πλήθος αγανακτεί, φωνάζει και πετάει πέτρες στα όργανα της καταστολής. Τα C.R.S. απαντούν με δακρυγόνα.

Η σύγκρουση αρχίζει, πύρινα φλεγόμενα οδοφράγματα, γίνονται συλλήψεις, υπάρχουν τραυματίες και από τις δύο μεριές, σπάζονται βιτρίνες και καταστρέφονται καταστήματα. Τελικά η αστυνομία κατορθώνει να ελέγξει την κατάσταση κατά τις δυόμιση ή ώρα ξημερώματα Κυριακής.

Τελικός απολογισμός: 28 συλλήψεις, 58 μπάτσοι τραυματίες εκ των οποίων 2 σοβαρά, 21 σπασμένες βιτρίνες και 20 αυτοκίνητα κατεστραμμένα.

Την Κυριακή τ' απόγευμα αφήνονται ελεύθεροι 22 συλληφθέντες.

Από τους 28 που είχαν πιαστεί οι 12 ήταν φοιτητές, 4 μαθητές λυκείου, και 12 άλλοι που οι περισσότεροι ήταν άνεργοι.

συν. στη σελ. 10

από σελ. 9

Το νομοσχέδιο αποσύρεται, η κυβέρνηση υποχωρεί για να αποφύγει τυχόν απρόβλεπτες συνέπειες, απ' την κρίση που αρχίζει να παίρνει διαστάσεις. Υπάρχει ήδη 1 νεκρός ο Malik Ousekin.

Κυριακή 7 Δεκέμβρη

Το βιβλιοπωλείο της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας Public δέχεται επίθεση φασιστών που πετάνε στο εσωτερικό του ένα δακρυγόνο. Οι σύντροφοι αντιδρούν αστραπιαία και απωθούν τους ακροδεξιούς.

Τετάρτη 10 Δεκέμβρη.

Περίπου ένα εκατομμύριο διαδηλωτές συμμετέχουν στην πορεία πένθους που έχει οργανωθεί από την κεντρική συντονιστική επιτροπή αγώνα των φοιτητών. Το κεντρικό πανώ είναι μαύρο και γράφει «πένθος». Τα αυτοκόλλητα της περιφρούρησης γράφουν «Ποτέ πια αυτό».

Είναι ένα αξιοθρήνητο και θλιβερό πλήθος.

πρακτικές που αφορούν την καθημερινή ζωή. Απ' αυτές τις μειονότητες θα ξεκινήσουν μια σειρά άγριων συγκρούσεων με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής (C.R.S. - S.P.V.: επίλεκτα κατασταλτικά σώματα) με απολογισμό αρκετούς τραυματίες καθώς και έναν νεκρό (Αλγερινός). Ενώ μετά απ' όλα αυτά, φαινόταν ότι η σύραξη θα γενικευτεί, το ίδιο ξαφνικά όπως άρχισε, σβήνει (αφού βέβαια το επίμαχο νομοσχέδιο αποσύρεται) με μια ειρηνική πορεία-διαμαρτυρία για το νεκρό διαδηλωτή, με κεντρικό σύνθημα το απίστευτα γελοίο: «ποτέ πια αυτό».

Ίσως ο Γάλλος φοιτητής, ο Γάλλος νεολαίος μέσα απ' όλο αυτό το συμφερό κόνι μπόρεσε να «δει», κάτι μπόρεσε να καταλάβει, σαν εμπειρία αλλά και σαν πρακτική, γεγονός όμως είναι ότι η μερικότητα, η ρεφορμιστική ξεφτίλα κυριάρχησαν και πάλι.

Όλοι αυτοί που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις με αποκλειστικό στόχο την απόσυρση του νομοσχεδίου έδειξαν ότι δεν ευαισθητοποιούνται απ' τις ληστείες των μεγαλοαπατεώνων - μεγαλοκαπιταλιστών, δεν αντιστέκονται στη κτηνωδία των κατασταλτικών δυνάμεων, δεν

βίωσης), μαζί με το εργατικό έχουν διαβρώσει, ίσως ανεπανόρθωτα το φοιτητικό - μαθητικό κίνημα, και θα μπορούσε να πει κανείς, ότι ο νεολαϊστικός χώρος βαδίζει το ίδιο μίζερα σε αντιεργεσιακές κατευθύνσεις. Ουσιαστικά το όλο γεγονός δεν άξιζε την τόση προσοχή μερικών συντρόφων που «παρασύρθηκαν» από την ειδησεογραφική κάλυψη που τους θύμισε κάτι από «Μάη του 68», όταν τέτοιες ρεφορμιστικές κινήσεις παραμένουν ακλόνητες στους στόχους τους χωρίς επαναστατική προοπτική χωρίς κάποια αγανάκτηση για το υπάρχον σύστημα ποτέ δεν θα μπορέσει να ξεπηδήσει πραγματική αντίδραση γι' αυτό. Η μοναδική δύναμη της άρνησης προήρθε (και θα προέρχεται) απ' τους καταπιεσμένους και στερημένους, απ' αυτούς που αρνούνται τη συμπαιγνία μ' αυτή τη καταπιεστική ολότητα: το κράτος, και όχι από ράθυμους φοιτητές - κηφήνες, από δολοφόνους καριέριστες.

Η αντίδραση, οι επαναστατικές τάσεις πηγάζουν απ' όλους αυτούς που είναι ασυμφιλίωτα αντίθετοι με κάθε κέντρο εξουσίας και κάθε καταναγκασμό, απ' όλους αυτούς που βρίσκονται σε συνεχή ρήξη με όλους τους σύγχρονους θεσμούς και αξίες, παλεύοντας για μια κοινωνία που θα τους ανήκει και θα της ανήκουν, χωρίς θύματα και θύτες, για μια Αντιεξουσιαστική κοινωνία.

Ρατσισμός - Μετανάστες

Είναι γεγονός ότι ανάμεσα σ' αυτούς που εξέφρασαν το μίσος και την απέχθεια για τη κοινωνία και τους μηχανισμούς της, στις συγκρούσεις των ημερών αυτών, είναι και διάφορες μειονότητες Μαύρων, Αλγερινών, Αράβων και άλλων μεταναστών που χρόνια τώρα αντιμετωπίζουν το άσβεστο ρατσιστικό μίσος, και την επιβλημένη απ' τη Γαλλική κοινωνία γκετοποίηση. Επιθέσεις από φασίστες και κάθε είδους ρατσιστές στις γειτονίες τους, φωτιές στα σπίτια που ζουν, αλληπάλληλες έφοδοι της αστυνομίας και άγρια καταστολή, με αποκορύφωμα τις δολοφονίες νέων μεταναστών από μπάτσους.

Δυο νέοι Αλγερινοί, δολοφονήθηκαν απ' την αστυνομία το βράδυ της Παρασκευής προς ξημερώματα Σαββάτου (6 Δεκέμβρη).

Ο ένας ο Μαλίκ, στα επεισόδια της Παρασκευής σ' ένα δρόμο κοντά στη Σορβόνη. Ο άλλος ο Abdel Benyatnia (19 χρόνων) έξω από ένα café: !tout est bien».

Την Τρίτη 9 Δεκέμβρη, πάνω από 2000 νέοι Αλγερινοί πραγματοποίησαν πορεία-διαμαρτυρία για το θάνατο του Abdel, ξεκινώντας απ' το café όπου δολοφονήθηκε. (Η αστυνομία απέκρυψε τη δολοφονία και το πτώμα του Abdel για τρεις συνεχείς μέρες).

Τα πλακάτ που κρατούσαν οι διαδηλωτές έγραφαν: «Abdel, δολοφονημένος από μπάτσο», «Malik, Abdel, η αστυνομία δολοφονεί».

«Στοπ, στις δολοφονίες της αστυνομίας».

Στην πορεία συμμετείχαν αντιπρόσωποι του SOS-Racisme, και του κομμουνιστικού κόμματος, καθώς και φοιτητές απ' το jussien με πανώ που έγραφε: «Για τον Malik, τον Abdel, και τους άλλους».

Ακόμα στη Lyon, οι «Νέοι Άραβες της Λυών και του bautiene» έβγαλαν ανακοίνωση για τα επεισόδια όπου αναφέρουν ότι: «οι βιαιότητες είναι η έκφραση της θέλησης της κυβέρνησης να μην διαπραγματευθεί για το νομοσχέδιο, που ωστόσο καθορίζει το μέλλον της Γαλλίας και της νεολαίας της».

Οι JALB τράβηξαν τη προσοχή του κόσμου το περασμένο καλοκαίρι, όταν 2 από αυτούς κρατήσαν μια απεργία πείνας που υποστηριζόταν απ' τον Mgr Deconrtray ενάντια στο νομοσχέδιο για τους αλλοδαπούς.

Μια προσπάθεια προσεγγίσης των γεγονότων

Τα γεγονότα του τελευταίου δεκαήμερου του Νοέμβρη και του πρώτου δεκαήμερου του Δεκέμβρη στη Γαλλία ήρθαν να δημιουργήσουν μια σειρά από αντικρουόμενες εντυπώσεις και απόψεις. Οι αστικές φυλλάδες έσπευσαν να γράψουν για ένα νέο «Γαλλικό Μάη». Διατυπώθηκε ακόμα η άποψη ότι το φοιτητικό κίνημα έχασε μια ευκαιρία για να δημιουργήσει ένα σημαντικό ρήγμα στο Γαλλικό κράτος. Υπήρξαν και αρνητικές απόψεις που εκφράστηκαν τόσο στην αρχή της κινητοποίησης όσο και μετά τη λήξη της.

Η CNT διατυπώνει την άποψη ότι δεν πιστεύει στη δυνατότητα εξέγερσης κάτω από τις υπάρχουσες συνθήκες: «Στις γιορτές όλα θα λήξουν, όλοι θα πάνε διακοπές» λέει κάποιος σύντροφος της CNT. Αντίθετα οι σύντροφοι της γαλλικής ομοσπονδίας συμμετέχουν στις επιτροπές των πανεπιστημίων. Στις πρώτες συγκρούσεις της 4/12 οι αναρχικοί μαζί με άλλους εξεγερμένους αντιστέκονται με μολότωφ στα φασιστικά CRS του κράτους.

Ποια είναι τελικά η πραγματικότητα; Είχαμε μια εξέγερση, μια χαμένη ευκαιρία για εξέγερση ή μια κινητοποίηση με κάποιες βίαιες - δυναμικές εκφράσεις;

συν. στη σελ. 14

ΕΑΝΑ**ΣΤΗ****ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ**

Γαλλία: Ένα κράτος διαμορφωμένο έτσι, ώστε να μπορεί να ανταποκρίνεται στις υψηλές απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλιστικού μοντέλου. Ένα μοντέρνο άντρο ιμπεριαλιστών-μεγαλοκαρχαριών θεριεμένο με κάθε είδους πολυεθνικές (βαριάς βιομηχανίας, ηλεκτρονικών, φαρμακευτικών, καλλυντικών κ.λπ.) με πλούσια ληστρική δράση στις τριτοκοσμικές χώρες (πολλές φορές αυτή η δράση σαν συνέπεια του παλιού αποικιοκρατικού της ρόλου) ένας ναοικός συνεργάτης, μια πυρηνική δύναμη, που μάλιστα (ξεπερνώντας ακόμα και αυτή την Αγγλία) βρίσκεται στη τρίτη μεγαλύτερη θέση εμπορίας όπλων (πρώτη η Η.Π.Α., δεύτερη η Σοβιετική Ένωση).

Ο Γαλλικός κρατικός μηχανισμός σαν τέτοιος, προχωρεί αταλάντευτα στις καπιταλιστικές του κατευθύνσεις χωρίς πραγματικά να παρουσιάζεται σημαντική λαϊκή αντίσταση στα κέντρα αποφάσεων.

Ακόμα και όταν οι μαζικές απολύσεις απ' τα βιομηχανικά συγκροτήματα (Ρενό, συντροέν, βιομηχανίες μετάλλου), η ανεργία, η μείωση μισθών, ο πληθωρισμός και γενικά η πτώση του βιοτικού επιπέδου γίνονται καθημερινές εικόνες, το προλεταριάτο δείχνει ανίκανο να συγκρουστεί (ο «Μάης του 68» τόσο σαν «σοκ» της εξουσίας, όσο και σαν παράδειγμα κοινωνικής δράσης μιας πρακτικής, είναι «ξεπερασμένος», θεωρείται πια κάτι σαν μακρινό παρελθόν, μια ρομαντική παύση).

Συγχρόνως παρατηρείται ανησυχητική αύξηση της φασιστοποίησης των πολιτών με ναζιστικά ιδεολογικές απόρροιας (εθνικό μέτωπο Λεπέν) καθώς και μείωση της παραδοσιακά ρεφορμιστικής αριστεράς.

Σήμερα το Γαλλικό καπιταλιστικό - Ιμπεριαλιστικό σύστημα δοκιμάζεται πραγματικά κι' αυτό μέσα από τις διεθνείς συγκυρίες (που κύρια διαμορφώνουν τα τελευταία 10 χρόνια οι Η.Π.Α., Ιαπωνία), ενώ παράλληλα μπορεί να παραμένει ακλόνητο, σαν πολιτική «επιλογή». Οι λαϊκές δυνάμεις είναι το ίδιο αγκυλωμένες και συντηρητικές μ' εκείνες της Δυτικής Γερμανίας και Αγγλίας. Έτσι λοιπόν καθώς οι κοινωνικός δομισμός της Γαλλίας παραμένει σ' αυτή τη μορφή τις προηγούμενες εβδομάδες, η συντηρητική θατσερίζουσα κυβέρνηση του Ζακ Σιράκ καταθέτει σχέδιο νόμου περί εισαγωγής στα Γαλλικά Α.Ε.Ι. (περικοπές των εισαγόμενων με βάση την οικονομική του βαθμίδα.) Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, κάτι πρωτόγνωρο για τα εκεί δεδομένα τα τελευταία 20 χρόνια αναπτύσσεται: Όλο το φοιτητικό - μαθητικό «κίνημα» βρίσκεται στο πόδι (η πρώτη κινητοποίηση συσπειρώνει 500.000, η δεύτερη 1.000.000, ενώ συμμετέχουν και εργατικές δυνάμεις, C.G.T., C.F.D.T., F.O., C.N.T. Γαλλίας) σε δύο εικοσιτετράωρα έχει ήδη δημιουργηθεί ρήγμα στη λειτουργία του όλου μηχανισμού με ταυτόχρονη κρίση εξουσίας. Άνεργοι και περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα νέγροι, αλγερινοί, μετανάστες, που με την αναβίωση του φυλετικού ρατσισμού ζουν σε συνθήκες άθλιας οικονομικής στέρσης, εξόντωσης και δικαίου, μπαίνουν στα γεγονότα δίνοντας τους ένα χαρακτηριστικό εξεγερσιακό, δυναμικής αντιπαράθεσης που συγχρόνως θίγει καθαρά ταξικούς στόχους: διαδικασίες και

τους ενδιαφέρει η αντιπαράθεση με τ' αφεντικά, δεν τους νοιάζει ο ρόλος τους, η προσοχή τους είναι στραμμένη στο βόλεμα, στη θεσούλα, στο γλοιώδες αίσθημα της κοινωνικής «καταξίωσης» και «εξασφάλισης». Όταν βλέπουν αμφίβολο το μέλλον - καριέρα τους ξεσηκώνονται, όταν τους εξασφαλίζεται εφησυχάζουν. Ενώ οι δυνατότητες όξυνσης των αντιθέσεων ήταν ήδη φανερές (η συμμετοχή των εργατών είχε επεκταθεί), ενώ οι στόχοι της αυτοδιεύθυνσης, αυτοοργάνωσης του αντιεξουσιασμού (σύνθημα του «Μάη του 68»), θα μπορούσαν να τεθούν σε πιο πλατιά λαϊκή βάση, καθώς οι κατασταλτικές δυνάμεις είχαν δείξει το πραγματικά δολοφονικό τους πρόσωπο, ενώ η κυβερνητική κρίση είχε αρχίσει (παραίτηση του υπουργού παιδείας) και τα κόμματα προσπαθούσαν όπως - όπως να πατρωνάρουν τη κατάσταση, οι φοιτητές, οι μαθητές, διάλεξαν την απάθεια, οι Γάλλοι νεολαίοι έδειξαν πως στην οκνηρία και στην καθήλωση δεν έχουν τίποτε πια να ζηλέψουν απ' τους εκφασιστοποιημένους μικροαστούς.

Η εξουσία στάθηκε για άλλη μια φορά ανίκανη να ανακόψει τον ξεσηκωμό, τη λαϊκή παρόρμηση, η αντιπαράθεση έπαψε να υφίσταται από έλλειψη επαναστατικής ηθικής, από στέρση ταξικών στόχων, κριτικής ικανότητας, ανατρεπτικής δράσης.

Ο Νοέμβρης του 86 στη Γαλλία εκπέμπει το γενικό του μήνυμα: Στις όψιμες συνθήκες καπιταλιστικής οργάνωσης οι μορφές και η πάλη των ταξικών αντιθέσεων έχουν εκφυλιστεί, η αλλοτρίωση των συνθηκών ζωής (εργασιακές σχέσεις, παραγωγή, κατανάλωση, τρόποι δια-

● T.F1: Η βαρύτητα των εικόνων.

Ντοκουμέντο σοκ, χτες στο βράδυ (Κυριακή 7/12), στις ειδήσεις των 8 στο T.F1 (κανάλι 1 της γαλλικής T.V.)

Βλέπουμε —ρεπορτάζ της Πέμπης 9/12— μια ομάδα 20 περίπου νέων της ακρας δεξιάς, μελών της C.U.D. (= ομάδα ένωσης άμυνας), με κράνη και σιδερόβεργες, απέναντι από τα CRS, να φράζουν το δρόμο D' Assas για να μην περάσει από κει η διαδήλωση. Αρχίζει μεταξύ τους ένας διάλογος:

— Ο αξιωματικός των C.R.S.: «Θέλετε να περάσετε από την άλλη μεριά;»

— Ένας από την ομάδα: «Ναι».

— Ο αξιωματικός, γυρνώντας προς τους άνδρες του: «Αφήστε τους να περάσουν».

— Ευχαριστούμε, λένε οι φασίστες προσθέτοντας: «Ξέρετε, δεν είμαστε εναντίον σας».

— Ξέρω, ξέρω, απαντάει απλά ο αξιωματικός.

Το ρεπορτάζ δείχνει στη συνέχεια, το «κομμάντο» επί το έργον, την ίδια μέρα στην Invalides, κι ύστερα καθ' όλη τη διάρκεια της νυχτας στο Καρτιέ Λατιν.

Ανάμεσα σε δυο ρήψεις βρισκόν, βρίσκουν το χρόνο να εξηγήσουν «Εμείς είμαστε Γάλλοι, είμαστε λευκοί, έχουμε αρχίδια κι είμαστε και έξυπνοι. Από την άλλη μεριά είναι τα κομμουνία. Εμείς την αριστερά τη χτυπάμε!».